Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθῶς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 5.—Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ.7
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ.10.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ.χρ.0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοστηλαιωτίσσης.

Περίοδος Β'.—Τόμ.1ον.—35 Ἐν Ἀθήναις, τὴν 15 Ὀκτωβρίου 1894 Ἔτος 16.—Ἀριθ.35

ΤΑ ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΑΚΗ ΣΩΠΠΑΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ ΔΕΝΟΓΙΕΡ

[Συνέχεια ἴδε σελ. 265]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'

Ἱστορία τοῦ Καμπούρη.

Ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου τούτου παρουσιάζει κάτι τι χειρότερον ἀπὸ ἁπλᾶς ἐλλείψεις, — παρουσιάζει ἐλαττώματα, καὶ μάλιστα ἀπὸ τὰ πλέον ἀξιόμεμπτα. Ἐὰν λοιπόν, μικροί μου φίλοι, ἀποφασίζω νὰ σᾶς τὰ γράψω, τὸ κάμνω μόνον ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ σας δείξω πόσον μικρὰ εἶνε ἡ ἀπόστασις ἡ ὁποία χωρίζει τοὺς δύο τούτους βαθμοὺς τῆς διαφθορᾶς καὶ πόσον εὐκόλως, ὅταν κανεὶς ἀφίνεται εἰς τὸν κατήφορον τῶν μέν, κινδυνεύει νὰ ὑπερβῇ τὰ ὅρια τῶν δέ.

Ὁ Καμπούρης εἶχε τὴν πλέον μοχθηρὰν καὶ διεστραμμένην ψυχὴν που εἰμπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε. Πρέπει ὅμως νὰ ὁμολογήσωμεν — πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δύναται νὰ θεωρηθῇ καὶ ὡς ἐλαφρυντικὴ περίπτωσις, — ὅτι ἦτο ἀρκετὰ ἠλίθιος ὥστε, τὰς περισσοτέρας φοράς, νὰ μὴ ἐννοῇ τὸ κακὸν τὸ ὁποῖον ἔκαμνε. Ἐὰν ἀρκῇ, ὡς λέγουν, νὰ διαπρέψῃ κανεὶς εἰς ἓν εἶδος οἱονδήποτε, διὰ νὰποκτήσῃ τὸν τίτλον τοῦ διακεκριμένου, ὁ Καμπούρης εἶχεν ἐπ' αὐτοῦ ἀναμφισβήτητα δικαιώματα, χάρις εἰς τὴν ἐξαιρετικήν του ἠλιθιότητα. Φαντασθῆτε ὅτι τὰς περισσοτέρας φορὰς δὲν κατώρθωνε νὰ ἐννοήσῃ οὔτε τὰς ἁπλουστέρος λέξεις, καί σας ἔβλεπε μὲ τὸ στόμα ἀνοικτὸν χωρὶς νὰ εἰμπορῇ νὰ προφέρῃ λέξιν.

Τὸ ἐξωτερικόν του ἐμαρτύρει λίαν εὐγλώττως περὶ τῆς τελείας ταύτης ἠλιθιότητος. Ὁ Καμπούρης εἶχε μύτην σιμήν, χείλη μεγάλα, πάντοτε κρεμάμενα, ὀφθαλμοὺς ἀλαμπεῖς, χονδρούς, σχεδὸν πεταγμένους ἔξω ἀπὸ τὰς κόγχας, πρόσωπον πελιδνόν, ἐστιγμένον διὰ κηλίδων ἐρυθρῶν, ὦτα ἀπείρως μακρά, μέτωπον χαμηλὸν καὶ στενόν, ὀφρεῖς ἀκανονίστους καὶ μαλλιὰ ἄτακτα, κοκκινωπά. Οἱ ὦμοί του ἦσαν τόσον ὑψηλοί, ὥστε ἀμφέβαλλέ τις ἂν ἡ φύσις τον εἶχε προικίσῃ διὰ λαιμοῦ — καὶ εἰς τὴν ἀνωμαλίαν αὐτὴν ὤφειλε τὴν προσωνυμίαν τοῦ Καμπούρη, μολονότι δὲν ἦτο κυφός, — ἡ δὲ βραχνὴ καὶ σχεδὸν ἄναρθρος φωνή του ὡμοίαζε μᾶλλον μὲ γρυλλισμὸν χοίρου παρὰ μὲ φωνὴν ἀνθρώπου. Τὸ βάδισμά του, βαρὺ καὶ βραδύ, ὡμοίαζε μᾶλλον μὲ τὸ βάδισμα τῆς πάπιας. Ἐν ἑνὶ λόγῳ ἦτο πλάσμα δύσμορφον καὶ ἄχαρι, τὸ ὁποῖον ἀκόμη περισσότερον παρεμόρφονεν ἡ ἐλεεινὴ καὶ παρημελημένη περιβολή.

Ἄσχημος εἰμπορεῖ νὰ εἶνε κανεὶς χωρὶς νὰ κατηγορηθῇ· ἀλλ' ἀκάθαρτος καὶ ξεσχισμένος οὔτε εἰς τὸν πτωχότερον ἐπιτρέπεται νὰ εἶνε.

Οἱ γονεῖς τοῦ Καμπούρη ἦσαν πτωχοὶ ἐργάται, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶχον καμμίαν ὄρεξιν νὰ τον κάμουν λόγιον καὶ σοφόν· περιωρίσθησαν εἰς τὸ νὰ τον στέλλουν εἰς τὸ σχολεῖον, διὰ νὰ μάθῃ μόνον νὰναγινώσκῃ, νὰ γράφῃ καὶ νὰ λογαριάζῃ. Ἀλλ' εἴτε ἀπὸ φυσικὴν ἔλλειψιν, εἴτε ἀπὸ ἀμέλειαν καὶ ὀκνηρίαν, ὁ Καμπούρης, μετὰ τεσσάρων ἐτῶν μαθήματα, μόλις καὶ μετὰ βίας κατώρθωσε νὰ διακρίνῃ τὸ Α ἀπὸ τὸ Ω.

Διὰ νὰ λάβετε ἰδέαν περὶ τῆς κτηνώδους ἀμαθείας του, ἀρκεῖ νὰ μάθετε ὅτι καθ' ἣν ἐποχὴν τον εὕρομεν μεταξὺ τῶν ζώων τοῦ Μαρκησίου τῆς Γαλόσσας, δὲν ἤξευρεν οὔτε τὴν ἡμέραν, οὔτε τὴν ἑβδομάδα, οὔτε τὸν μῆνα, οὔτε τὸ ἔτος ποῦ ἔζη. Κατὰ μείζονα λόγον ἠγνόει τὴν ἡλικίαν του. Ἄ, μάλιστα, τὴν ἡλικίαν του! Ἡ χρονολογικὴ μνήμη τοῦ Καμπούρη βεβαιότατα δὲν θὰ ἔφθανε πέραν τοῦ τελευταίου του γεύματος.

Μετὰ τὰς ἀγάνους ἐκείνας τετραετεῖς σπουδάς, οἱ γονεῖς τοῦ Καμπούρη ἀπελπισθέντες, τὸν ἔβαλαν ὡς μαθητευόμενον εἰς ἓν σιδηρουργεῖον. Ἀλλ' ὁ Καμπούρης δὲν ἦτο ἱκανὸς νὰντικαταστήσῃ οὔτε τὸν ἔξυπνον σκύλον, ὁ ὁποῖος, εἰς πολλὰ σιδηρουργεῖα, στρέφει τὸν τροχὸν τὸν κινοῦντα τοὺς φυσητῆρας τῆς καμίνου. Ὁ Καμπούρης ἔτρεχεν εἰς τοὺς δρόμους, ἀντὶ νὰ πηγαίνῃ εἰς τοῦ σιδηρουργοῦ, καὶ ἔπαιζεν ἢ ἐδέρνετο μὲ τὰ παιδιά, τὰ ἄτακτα ὡς αὐτός, τὰ ὁποῖα συνήντα εἰς τὸν δρόμον. Ὁ κακός, δὲν ἐσυλλογίζετο διόλου τὰς παντοειδεῖς στερήσεις, τὰς ὁποίας ὑφίσταντο οἱ γονεῖς του διὰ νὰ ἐπαρκοῦν εἰς τὰ ἔξοδα τῆς μαθητείας του. Ὁ Θεὸς τὸν ἐτιμώρησε ταχέως διὰ τὴν μισαρὰν αὐτὴν ἀχαριστίαν.

Ἕνα βράδυ, ἐν ᾧ περιεπλανᾶτο οὕτως ἐδῶ καὶ ἐκεῖ εἰς τὴν ἄκραν ἑνὸς δρόμου ἐρήμου, τὸν ἐσταμάτησεν ἕνας ἄνθρωπος ὑπόπτου ἐξωτερικοῦ, ὡπλισμένος μὲ μακρὰν ράβδον, φέρων δισάκκιον, κουρελιασμένα ἐνδύματα, μακρὰν ἀκάθαρτον γενειάδα.

« Ἀκολούθησέ με ! » τὸν διέταξε, λαμβάνων αὐτὸν ἐκ τῆς χειρός.

Ὁ Καμπούρης ἐφοβήθη τόσον πολύ,

« Ἀκολούθησέ με ! »

καὶ προπάντων ἐπόνεσε τόσον ἐκ τῆς θλίψεως, τὴν ὁποίαν ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἐπροξένησεν εἰς τὰ δάκτυλά του, ὥστε τὸν ἠκολούθησε χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν.

Ἦτο ἐπαίτης.

Ἀλλὰ τί ἐπαίτης ! Ἐπαίτης κακοῦργος, ἀπατεών, ἐκ τῆς συμμορίας τῶν ἀποτροπαίων, τῶν ψευδοτυφλῶν, τῶν ψευδοχωλῶν, τῶν ψευδοκουλῶν . . . Διότι ὑπάρχουν εἰς ὅλας τὰς μεγαλοπόλεις, καὶ προπάντων εἰς τοὺς Παρισίους, ἄνθρωποι ἐντελῶς διεφθαρμένοι, οἱ ὁποῖοι, ἀπὸ φυγοπονίαν, ἐκλέγουν ὡς εὔκολον ἐπάγγελμα τὴν ἐπαιτείαν, προσποιούμενοι τοὺς δυστυχεῖς καὶ ἀνάπηρους καὶ ἀποτελοῦντες ὁμίλους, συμμορίας, ὅπως μερικὰ ζῷα ἁρπακτικά, διὰ νὰ ἐξασκοῦν κατὰ τρόπον ἐπικερδέστερον καὶ ἀποτελεσματικώτερον τὴν μισαρὰν των βιομηχανίαν.

Ἀλλὰ τοῦτο ἂς μὴ σας κάμῃ νὰ παραβλέπετε, καὶ νὰ λησμονεῖτε, τοὺς ἀληθῶς πτωχούς, τοὺς ἀληθῶς δυστυχεῖς, παντὸς φύλου καὶ πάσης ἡλικίας, τοὺς πραγματικῶς ἀναπήρους καὶ ἀσθενικούς, τοὺς μὴ δυναμένους νὰ ἐργασθοῦν ἢ μὴ εὑρίσκοντας ἐργασίαν καὶ ἐξ ἀνάγκης σκληρᾶς καὶ ἀδυσωπήτου προσλιπαροῦντας τὸ ἔλεός σας. Δίδετε εἰς αὐτούς, μικροί μου φίλοι ! δίδετε εἰς αὐτοὺς ἐξ ὅλης καρδίας· καὶ ἐπειδὴ δὲν εἰμπορεῖτε νὰ διακρίνετε πάντοτε τοὺς ἀληθεῖς ἀπὸ τοὺς ψευδεῖς, δίδετε εἰς ὅλους ἀδιακρίτως, διότι εἶνε προτιμώτερον νὰ ἐλεήσετε ἀναξίως ἕνα ἀπαταιῶνα, παρά, ἐκ φόβου μὴ πλανηθῆτε, νὰρνηθῆτε τὴν συνδρομήν σας εἰς ἕνα ἔχοντα πραγματικῶς ἀνάγκην αὐτῆς.

Ἐν τούτοις αἱ συμμορίαι αὗται τῶν ἐξ ἐπαγγέλματος ἐπαιτῶν, ἄλλοτε πολυπληθεῖς, ἀπετέλουν οὕτως εἰπεῖν, μικρὰς κοινωνίας ἐν κοινωνίᾳ. Ἀλλ' αἱ ὑπάρχουσαι σήμερον ἀποτελοῦνται ἀπὸ μικρὸν ἀριθμὸν ἀτόμων, περιωρισμένων εἰς μίαν μόνον οἰκογένειαν, παρὰ τῇ ὁποίᾳ τὸ δισάκκιον εἶνε κληρονομικόν. Ὅταν ὅμως, ἄλλοτε, ἠρίθμουν δέκα, εἴκοσι, τριάκοντα, τεσσαράκοντα μέλη καὶ καμμίαν φορὰν περισσότερα, εἶχον ἰδιαίτερον ὀργανισμόν, ἰδικήν των ἀστυνομίαν, ἰδικούς των νόμους καὶ ἰδικήν των ἀκόμη ἠθικήν· διότι ὁποιος π: χ: ἐκ τῆς συμμορίας ἐσύναζεν ὀλιγώτερα, ἐθεωρεῖτο ὡς κλέπτης καὶ ὡς τοιοῦτος ἐδικάζετο καὶ κατεδικάζετο καὶ ἀπεγυμνοῦτο καὶ ἐστιγματίζετο.

Ἀπὸ πρωΐας — διὰ νὰ περιορισθῶμεν μόνον εἰς τοὺς Παρισίους καὶ εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς ἱστορίας μας — ἡ συμμορία διεσκορπίζετο ἀνὰ τὴν πόλιν καὶ κατὰ τὸ σχέδιον τῆς προηγουμένης ἡμέρας, κατελάμβανε τὰ ἄκρα τῶν ὁδῶν, τὰς γωνίας τῶν οἰκιῶν καὶ τῶν πλατειῶν, τοὺς πυλῶνας τῶν ἐκκλησιῶν, καὶ ἐν γένει ὅλας ἐκείνας τὰς προσοδοφόρους θέσεις, τὰς ὁποίας ἐνέμετο, εἴτε δικαιωματικῶς, καὶ κατὰ παράδοσιν ἀνηκούσας εἰς αὐτήν, εἴτε διὰ τῆς βίας κτηθείσας μετ' ἀγῶνα πρὸς ἄλλας συμμορίας.

Οἱ ἑταῖροι διήρχοντο οὕτω τὴν ἡμέραν τείνοντες τὴν χεῖρα, ἢ παίζοντες βιολίον ἢ κλαρινέττον, ἢ ἐπιδεικνύοντες πληγὰς καὶ μέλη ἠκρωτηριασμένα· καὶ τὸ ἑσπέρας, ὅταν ἡ δημοσία φιλανθρωπία ἔδυε συγχρόνως μὲ τὸν ἥλιον, ὅλοι ἐπέστρεφον εἰς τὸ κεντρικὸν οἴκημα, ἔδιδον λόγον τῶν πράξεων τῆς ἡμέρας καὶ κατέθετον τὰς εἰσπράξεις εἰς τὸ κοινὸν ταμιευτήριον. Ἡ διανομὴ ἐγίνετο κατόπι.

Τότε, ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ψευδοχωλοὶ καὶ οἱ ψευδοανάπηροι ἀπέρριπτον τὰ δοκανίκια καὶ τὰ ἄλλα ἀπατηλά των ὄργανα· οἱ τυφλοὶ ἔβλεπον, οἱ κωφοὶ ἤκουον, οἱ βωβοὶ ὡμίλουν, οἱ παραλυτικοὶ ἐβάδιζον, οἱ κυρτοὶ ἠνωρθοῦντο καὶ οἱ κυφοὶ ἀπέβαλλον τοὺς ὤβους των. Ἐξ αἰτίας τῶν κωμικῶν τούτων μεταμορφώσεων εἶχεν ὀνομασθῆ Σπίτι τῶν θαυμάτων τὸ οἴκημα ὅπου οἱ τοιούτου εἴδους ἐπαῖται συνηθροίζοντο ἄλλοτε.

Μετὰ τοῦτο ἐκάθηντο εἰς τὸ τραπέζι. Τὰ φαγητὰ ἦσαν ἀφθονώτατα καὶ πολὺ ἐκλεκτότερα πολλάκις ἀπὸ τὰ παρατιθέμενα εἰς τὰς τραπέζας ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι τους εἶχον ἐλεήσῃ !

Καὶ ἤρχιζε πλέον τὸ γλέντι, γέλια, φωναί, κακό, βωμολοχίαι, τραγούδια, τὸ ἀπεχθές ἐκεῖνο πανδαιμόνιον τῶν μεθυσμένων ἀνδρῶν, τῶν μεθυσμένων γυναικῶν, τῶν μεθυσμένων παιδίων.

Κάθε σαββατόβραδον, ὁ ἀρχηγὸς τῆς συμμορίας ὥριζεν εἰς καθὲν ἀπὸ τὰ μέλη τὸν ρόλον, τὸν ὁποῖον θὰ ἔπαιζε τὴν προσεχῆ ἑβδομάδα. Διότι καθεὶς δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ κάμνῃ αἰωνίως τὸν τυφλόν, ἢ τὸν κωφόν, ἢ τὸν μονόχειρα· ἔπρεπε νὰλλάζῃ, χάριν ποικιλίας, ἰδιότητα καὶ ὁ κωφὸς σήμερον νὰ γίνεται αὔριον τυφλὸς καὶ οὕτω καθεξῆς.

Ἀλλὰ καὶ ἡ μύησις τῶν νέων μελῶν δὲν ἦτο ὀλιγώτερον παράδοξος. Οἱ νεήλυδες αὐτοὶ ἦσαν ἢ ἐθελονταί, γινόμενοι δεκτοὶ μετὰ δοκιμασίαν, καθ' ἣν θὰ ἐπεδείκνυον ἀρκοῦσαν ἱκανότητα διὰ τὸ νέον ἐπάγγελμα, ἢ παιδία δυστυχῆ, τὰ ὁποῖα οἱ συμμορῖται ἔκλεπτον διὰ νὰ κινῶσι δι' αὐτῶν εὐκολώτερον τὸν οἶκτον τοῦ κόσμου. Τὰ δικαστήρια πολλάκις ἐτιμώρησαν τοιαύτης φύσεως ἐγκλήματα.

Τοιαύτης ἐνέδρας θῦμα ὑπῆρξε καὶ ὁ Καμπούρης, συνεπείᾳ τῆς ἀσυνέτου συνηθείας, τὴν ὁποίαν εἶχε, νὰ πλανᾶται εἰς τοὺς δρόμους τὸ βράδυ ἀντὶ νὰ ἐπιστρέφῃ, διὰ τῆς συντομωτέρας ὁδοῦ, εἰς τὴν οἰκίαν του.

Ὁ ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος τὸν εἶχεν ἁρπάσῃ, ἦτο ἀκριβῶς ὁ ἀρχηγός, ἢ, ἂν θέλετε νὰ μεταχειρισθῶμεν τὴν ἰδίαν αὐτῶν φράσιν, ὁ Βασιλεὺς μιᾶς τοιαύτης συμμορίας ἐπαιτῶν.

Ἡ συμμορία αὕτη ἠρίθμει τότε ὀλίγα μέλη, διότι τὰ περισσότερα καὶ τὰ καλλίτερα εἶχον συλληφθῆ καὶ φυλακισθῆ· ἠσθάνετο λοιπὸν τὴν ἀνάγκην νὰ συμπληρώσῃ τὰς ἀραιωθείσας τάξεις της, ἔστω καὶ διὰ τῆς βίας.

Παιδία προπάντων της ἔλειπον· ὅθεν ἡ ἄφεξις τοῦ Καμπούρη ἐχαιρετίσθη μετὰ χαρᾶς ἐνθουσιώδους εἰς τὴν τρώγλην ὅπου ὁ Βασιλεύς, ὁ ἀπαί-

« Δόστε, κύριοί μου, ἡ φωτιὰ δέν μας ἄφησε τίποτε ! » (Σελ. 275, στ. 6')

στος ἀρχηγός τον εἰσήγαγεν ἐπὶ τέλους, ἀφ' οὗ ἐπὶ πολλὴν ὥραν τον εἶχε σύρῃ σιωπηλῶς διὰ λαβυρίνθου ἐρήμων καὶ σκοτεινῶν ἀρομίσκων.

Ἐννέα ἄτομα, ἄνδρες γυναῖκες καὶ παιδία, ἦσαν συνηγμένα εἰς ἓν ἄθλιον ὑπόγειον, τὸ ὁποῖον δὲν θά σας περιγράψω, διὰ νὰ μὴν λυπήσω τὰς νεαράς σας ψυχὰς μὲ τοιαύτας ζοφερὰς εἰκόνας.

Ὅταν τὸ νυκτερινὸν γεῦμα ἐτελείωσεν, ὁ βασιλεὺς ἐμοίρασε τοὺς ρόλους τῆς ἑπομένης ἑβδομάδος, διότι ἦτο Σάββατον. Καὶ οἱ ἄθλιοι ἐκεῖνοι διεφιλονείκησαν τὰς παθήσεις, τὰς θέσεις τῆς ἐπαιτείας, τὰ ὄργανα καὶ τὰ δισάκκια μετὰ τόσου πείσματος, ὡς ἐὰν ἐπρόκειτο, εἰς καμμίαν αὐλὴν ἀληθινοῦ βασιλέως, περὶ θέσεων, τίτλων καὶ παρασήμων !

«Στὸ διάβολο τὰ ξύλινα ποδάρια ! » ἐφώναζεν ὁ ἕνας « τρεῖς μῆνες εἶνε τώρα ποῦ ἔχω ξύλινα ποδάρια — βαρέθηκα πειά !

— Θέλω νὰ γίνω κουλός ! ἐφώναζεν ὁ ἄλλος.

— Ὄχι, δὲν εἶσαι ἱκανός, ἀντέλεγε τρίτος. Ἀπόδειξις ὅτι πίνεις ταμπάκον, καὶ ὅταν κανεὶς πίνῃ ταμπάκον, δὲν εἶνε ἱκανὸς νὰ κάμνῃ τὸν κουλόν. Ἕνας κουλὸς δὲν ἠμπορεῖ νὰ πάρῃ πρέζα, χωρὶς νὰ προδώσῃ καὶ τὰ δύο του τὰ χέρια. Κοντὰ 'ς τὸ νοῦ ! »

Καὶ διασταυροῦντο φωναί, ὕβρεις, βλασφημίαι.

« Ἐγὼ δὲν θέλω πειὰ κλαρινέττο! Μὲ κουράζει παρὰ πολύ.

— Καὶ ἐγὼ δὲν θέλω πειὰ τὸ βιολί !

— Ἐγὼ δὲν θέλω νὰ γίνω πειὰ παραλυτικός ! δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ κινηθῇ, οὔτε γιὰ νὰ δώξῃ τὴς μῦγες, οὔτε διὰ νὰ ξυσθῇ. Πρέπει νὰ μένῃ ἀκίνητος. Ἀ, εἶνε πολὺ κοπιαστικό.

— Ἐγὼ δὲν θέλω πειὰ νὰ σταθμεύω εἰς τὴς πόρτες τῶν κρασοπωλειῶν. Ὁ κόσμος που μπαίνει εἶνε μικρὸς κόσμος, ὅλο πτωχοί !

— Ἐγὼ θέλω νὰ σταθῶ μιὰ φορὰ 'στὴν πόρτα τοῦ Λούβρου. Ἔμμορφο παλάτι τὸ Λούβρο καὶ μάρεσει πολὺ νὰ το βλέπω. Ἀ, ξεύρετέ το ! ἐγώ, ἐπαίτης — ξεεπαίτης, εἶμαι πάντα λίγο καλλιτέχνης.

— Καὶ ἐγώ, νὰ σας 'πῶ, αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα θὰ σταθῶ 'στὴν πόρτα τοῦ ἁγίου Θωμᾶ. Μ' ἀρέσει νὰ βλέπω τὴν ἀριστοκρατία. »

Μετὰ πολλὰς τοιαύτας προτάσεις καὶ ἀντεγκλήσεις, ἡ αὐτοῦ Μεγαλειότης ἠναγκάσθη, ὅπως πάντοτε, νὰ κάμῃ χρῆσιν τῆς βασιλικῆς του ράβδου διὰ νὰ ἐπιβάλῃ τὴν θέλησί του καὶ τοὺς ρόλους εἰς ἕνα ἕκαστον τῶν ὑπηκόων του.

Τὸ πρωὶ ἡ σκηνὴ μετεβλήθη, ἀλλ' ὄχι ἐπὶ τὸ σοβαρώτερον. Ἦτο ἡ ἐπίσης κωμικὴ στιγμὴ τῆς προετοιμασίας. Ἕνας ἐφόρει τὰ ξύλινα πόδια, ἄλλος ἐπίδεσμον εἰς τὰ μάτια, αὐτὸς ἔπερνε τὸ κλαρινέττον, ἐκεῖνος τὸ βιολί, ὁ ἄλλος τὰ δικανίκια, καὶ καθεξῆς. Καὶ ἀφ' οὗ μετεμορφώθησαν, κατὰ τὴν διαταγήν, τὴν ὁποίαν εἶχε λάβῃ ἕκαστος, οἱ συμμορῖται ἀπεχωρίσθησαν, διὰ νὰ συνευρεθῶσι πάλιν τὸ ἑσπέρας.

Ὁ καϊμένος ὁ Καμπούρης ! ἔπρεπε νὰ ὑποκριθῇ τὸν καϊμένον κυριολεκτικῶς, — διότι τοῦ ἐπεβλήθη ὁ ρόλος θύματος μεγάλης πυρκαϊᾶς, τὸν ὁποῖον θὰ ὑπεδύετο μετὰ δύο ἄλλων ἀκόμη παιδίων τῆς συμμορίας, τὰ ὁποῖα ἐνέδυσαν φορέματα ἠμίκαυστα καὶ ἐξαπέστειλαν ἀνὰ τὴν πόλιν ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν μιᾶς πτωχῆς κρατούσης τὸ μικρότερον εἰς τὸν ὦμον καὶ τὸ δεύτερον εἰς τὴν ἀγκαλιάν. Ὁ Καμπούρης ὁ μεγαλείτερος τῶν τριῶν ἐβάδιζε κρατούμενος ἀπὸ τῆς ἀριστερᾶς χειρός, καὶ τείνων τὴν δεξιὰν μὲ τὸ ἐκ λευκο-

« Ἐκ τῆς συμμορίας τῶν ἀποτροπαίων, τῶν ψευδοτυφλῶν, τῶν ψευδοχωλῶν, τῶν ψευδοκουλῶν . . . »

σιδήρου δισκάριον πρὸς τοὺς διαβάτας.

— Δόστε, κύριοί μου, δόστε μας ! Ἡ φωτιὰ δέν μας ἄφησε τιποτε, οὔτε σπίτι, οὔτε ἔπιπλα, οὔτε χρήματα, οὔτε συγγενεῖς, οὔτε ζῷα !

Διὰ νὰ καταστήσουν τὴν θέσιν των ἀκόμη πλέον ἀξίαν οἴκτου, τὰ παιδία εἶχον διαταχθῆ νὰ κλαίουν μὲ θερμὰ δάκρυα· ὁσάκις δέ το ἐλησμόνουν ἡ γυνή τα ἐτσιμποῦσε κρυφά, ὥστε ὁ θρῆνός των νὰ εἶνε ὅσῳ τὸ δυνατὸν φυσικός. Ὁ Καμπούρης, ἀσυνείθιστος ἀκόμη καὶ ἀδέξιος, εἶχε λάβῃ ἀνάγκην πολλῶν τοιούτου εἴδους παροτρύνσεων.

Ἄλλως τε δὲν ἦτο ὁ μόνος ρόλος, τὸν ὁποῖον ὤφειλε νὰ ὑποδυθῇ πρὸς τὸ κοινὸν συμφέρον τῆς συμμορίας εἴτε εἰς τὸ Παρίσι εἴτε εἰς τὰς ἐπαρχίας. Τὸν ἐδίδαξαν νὰναποδδγυρίζῃ τὰ βλέφαρα, νὰ κάμνῃ τὸν κουλόν, τὸν κουτσόν, τὸν καμπούρην — εἰς αὐτὸ δὲν εὗρε μεγάλην δυσκολίαν, — τὸν παράλυτον καὶ νὰ παίζῃ, ὅπως εἰμπορεῖ, λύραν, βιολὶ καὶ κλαρινέττον, τὰ κοινότερα ὄργανα παρὰ τοῖς καλλιτέχναις τοῦ εἴδους τούτου.

Ἐννοεῖτε βέβαια ὅτι μία τοιαύτη ἀνατροφὴ δὲν συνέτεινεν εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς διανοίας του· συνέτεινεν ὅμως εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς κακίας του, τῆς μοχθηρίας του, ἀναστρεφομένου πάντοτε μετὰ τοιούτων ἀνθρώπων . . .

Δὲν θὰ τον παρακολουθήσωμεν εἰς τὰς πολυαρίθμους περιοδείας τὰς ὁποίας ἔκαμεν ἡ συμμορία ἀνὰ τὰς διαφόρους ἐπαρχίας, ἀφ' οὗ ἐνόμισεν ὅτι ἀρκούντως εἶχε καταχρασθῆ τὴν παρισινὴν εὐσπλαγχνίαν.

Ἀλλ' ἡ ἀποστολή, ἡ ὁποία ὡς ἐκ τῆς φυσικῆς του κλίσεως τῷ ἀνετίθετο κατὰ προτίμησιν, ἦτο τὸ νὰ κλέπτῃ καρπούς ἀπὸ τοὺς κήπους, τοὺς ἀγροὺς καὶ τὰς ἀμπέλους, ὅθεν διήρχοντο, ἢ νὰ πιάνῃ μὲ ἄγκιστρον ὄρνιθας εἰς τὰς αὐλὰς τῶν σιτοβολώνων, οἱ ὁποῖοι τοὺς ἐφιλοξένουν τὴν νύκτα. Τὸ ἄγκιστρον τὸ ἔρριπτεν ἀπὸ τὸ παράθυρον κάτω, αἱ ὄρνιθες συνηθροίζοντο πεινάλέαι, τὸ κατέπινον λαιμάργως καὶ ἐκεῖνος τὰς ἀνέσυρεν ἀμέσως.

Οὕτω ὁ Καμπούρης ἀπὸ τῶν πρώτων του χρόνων, ἠσκεῖτο εἰς τὴν λωποδυσίαν. Δὲν ὑπάρχει μεγάλη ἀπόστασις, ἀπὸ τὴν τῆς ἐκουσίας ἐπαιτείας εἰς τὴν καθ' αὐτὸ κλοπήν. Κατὰ βάθος εἶνε τὸ ἴδιον πρᾶγμα· μόνον ἡ μορφὴ παραλλάσσει. Ταχέως συνέβη ὅ,τι συμβαίνει πάντοτε : ὁ Καμπούρης ἐβαρύνθη πλέον νὰ ζητιανεύῃ, ἀφ' οὗ εἶδεν ὅτι ἤξευρε τόσον καλὰ νὰ πέρνῃ. Ἐγκαταλείψας τὴν συμμορίαν λάθρα, ἐπέστρεψεν εἰς Παρισίους καὶ ἐκεῖ, χωρὶς οὔτε κἂν νὰ ἐρωτήσῃ περὶ τῶν γονέων του, ἐγνωρίσθη μετ' ἄλλων λωποδυτῶν καὶ ἤρχισεν ἐπισήμως τὴν ἐξάσκησιν τοῦ νέου του ἐπαγγέλματος.

[Ἕπεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΙΝΔΥΝΩΔΗΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 268]

— Καὶ ἂν δὲν θέλω;

— Θάμβῶ 'ς ἕνα ψαράτικο πλοῖο· πρέπει χωρὶς ἄλλο νὰ κερδίσωμε χρήματα. Εἶνε ἀνάγκη.

— Ἂν εἶν' ἔτσι, καλά, εἶπεν ὁ Ὀλάφ, πότε φεύγομε;

— Ἀπόψε. Πήγαινε 'ς τὴ βάρκα μία κάσσα γαλέτες καὶ ἕνα βαρελάκι ρακί· ἐγὼ θὰ 'πάγω νὰ ἰδῶ ἂν τὰ δίκτυα εἶνε σὲ καλὴ κατάσταση.

Μετὰ τὸ δεῖπνον οἱ δύο ἀδελφοὶ ἐνηγκαλίσθησαν καὶ ἐφίλησαν τὴν μητέρα των, ἔσφιγξαν τὴν χεῖρα τοῦ πατρός των, ὅπως ἔκαμνον κάθε ἑσπέραν, ἔπειτα ἐπῆγαν καὶ ἐξηπλώθησαν εἰς τὰς κλίνας των διὰ ν' ἀναπαυθῶσιν.

Πολλαὶ λέμβοι ἐξέπλευσαν ἐκ τοῦ λιμένος συγχρόνως μὲ τὸν Γλάρον — τοιουτοτρόπως ὠνομάζετο τὸ ἁλιευτικὸν πλοιάριόν των. Ὁ Ἔρικ διηύθυνε πρὸς νότον τὴν πρῶραν· ἀλλὰ μολονότι

ὁ ἄνεμος ἦτο εὐνοϊκὸς εἰς Ἀμβσάρεν ἔφθασαν τὴν ἑσπέραν.

Πραγματικῶς οἱ ἰχθῦς ἦσαν ἀφθονώτεροι εἰς τὰ παράλια ταῦτα. Οἱ δύο νέοι εἰς ἑπτὰ ἡμέρας ἠλίευσαν πλουσίαν ἄγραν· ἐπώλησαν μὲ πολὺ κέρδος τοὺς ἰχθῦς των καὶ ἡτοιμάζοντο νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὸ χωρίον των, διὰ ν' ἀπαλλάξωσι τὴν οἰκογένειάν των ἀπὸ τὴν ἀνησυχίαν εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἦτο χωρὶς ἄλλο βυθισμένη· ἀλλὰ προηγουμένως ὁ Ἔρικ ἤθελε νὰ ρίψουν ἄλλην μίαν φορὰν τὰ δίκτυα.

Τὴν πρωΐαν οἱ δύο ἀδελφοὶ διηυθύνθησαν εἰς μέρος τι, ὅπου ἔμελλον νὰ εὕρωσιν ἄφθονον πλῆθος ἰχθύων. Ὀλίγοι ἁλιεῖς ἐτόλμων νὰ προχωρήσωσιν εἰς αὐτὸ ἐξ αἰτίας τῆς φοβερᾶς δίνης ἥτις εὑρίσκετο ἐκεῖ πλησίον.

— Ὅποιος προσέχει τίποτε δὲν παθαίνει· καὶ σὲ μία ἡμέρα μπορεῖ νὰ πιάσῃ κανεὶς τόσα ψάρια ὅσα ἀλλοῦ σὲ μία ἑβδομάδα· ἀλλὰ κυττάξετε νἀρθεται τὴν ὥρα που πρέπει, εἰδεμὴ θά σας ἁρπάξῃ ὁ ἀνεμορούφουλας.

— Χωρὶς κίνδυνο τίποτε δὲν γίνεται, ἀπεκρίθη ὁ Ἔρικ, καὶ διηύθυνε τὸ ἁλιευτικὸν πλοιάριον πρὸς τὴν νῆσον Μόουσε.

Ἐπί τινας ὥρας τὰ πράγματα ἐπήγαινον καλά· ἡ θάλασσα ἦτο ἥσυχος ὡς λίμνη, αἱ δὲ ρέγκαι τόσον ἄφθονοι ὥστε ὁ Ἔρικ καὶ ὁ Ὀλὰφ μὲ πολλὴν δυσκολίαν ἔσυρον τὸ δίκτυον· οἱ ἀργυρόχρωμοι ἰχθῦς κατὰ χιλιάδας ἔκειντο εἰς τὸ βάθος τοῦ πλοιαρίου. Οἱ δύο ἀδελφοί, κατευχαριστημένοι διπλασιάζουσι τὰς προσπαθείας των, χωρὶς νὰ ἐννοοῦν ὅτι περνᾷ ἡ ὥρα.

Ἔξαφνα τὸ ἀκάτιον ἐκινήθη ἀποτόμως καὶ χωρὶς νὰ φουσκώσῃ ὁ ἄνεμος τὰ ἱστία ἔτρεξε ταχέως πρὸς σημεῖόν τι, ὅπου ἡ θάλασσα ἐφαίνετο τεταραγμένη καὶ ἀφρισμένη. Ἔπειτα ἤρχισε νὰ πηδᾷ, νὰ περιστρέφεται μὲ τόσην ὁρμήν, ὥστε οἱ δύο ἀδελφοὶ μόλις ἠδύναντο νὰ σταθῶσιν εἰς τοὺς πόδας των, καὶ ἐβράχησαν ἀπὸ τὴν κορυφὴν ἕως εἰς τοὺς πόδας· συγχρόνως ὑπόκωφος μυκηθμὸς ἠκούσθη, αὐξάνων ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν.

— Ὁ ἀνεμορούφουλας! ἀνέκραξεν ὁ Ὀλάφ· ἐλησμονήσαμε τὴν ὥρα που ἔπρεπε νὰ φύγωμε. Ἐχαθήκαμε!

Ὁ Ἔρικ δὲν εἶπε τίποτε, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐνόησε τὸν φοβερὸν κίνδυνον· Ὠχρὸς ὡς νεκρὸς ἥρπασε τὸ πηδάλιον, προσπαθῶν νὰ ἐκβάλῃ τὸ ἀκάτιον ἐκ τοῦ φοβεροῦ κύκλου, ἐντὸς τοῦ ὁποίου εἶχε πέσῃ· ἀλλὰ τὸ πηδάλιον δὲν ὑπήκουε καὶ ὁ Γλάρος ἐξηκολούθει νὰ τρέχῃ πρὸς τὴν ἄβυσσον ὡς νὰ τον ὤθει δύναμις ἀκατανίκητος...

Συγχρόνως ἡ θάλασσα, ἥτις ἕως τότε ἐφαίνετο ἥσυχος, ἤρχιζε νὰ κοχλάζῃ καὶ ἐσχημάτισε κύματα· ἔπειτα ἐπανῆλθεν ἡ ἡσυχία· ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἠνοίχθη κύκλος τις, ὅστις ἐγίνετο ὁλονὲν βαθύτερος καὶ ἐπὶ τέλους μετεβλήθη εἰς πελώριον χωνίον τὸ ὁποῖον περιεστρέφετο φοβερῶς.

Τὸ ἀκάτιον ἔπαυσε νὰ ταράσσεται· παρεσύρετο μὲ ὁρμὴν κλίνον πρὸς τὸ ἓν μέρος· ἐφ' ὅσον ἡ δίνη ἐγίνετο βαθεῖα, ἡ κίνησις τοῦ ἀκατίου ἐγίνετο μεγαλειτέρα. Ὁ Γλάρος ἐπέτα ἐπὶ τῆς θαλάσσης ὡς τὸ ὁμώνυμον πτηνὸν ὅταν καταδιώκεται ἀπὸ τὴν καταιγίδα.

Οἱ δύο ἀδελφοὶ ἐκρατήθησαν ἀπὸ τοὺς σιδηροῦς δακτυλίους οἵτινες ἦσαν προσηλωμένοι εἰς τὰ δύο πλάγια τοῦ ἀκατίου καὶ ἐχρησίμευον εἰς τὸ νὰ δένωσι τὰ ἱστία. Ὁ Γλάρος ἤρχισε νὰ περιστρέφεται μὲ καταπληκτικὴν ὁρμήν.

Εἰς τὸ βάθος τῆς δίνης τὸ νερὸν ἐκόχλαζε μὲ φοβερὸν κρότον· μὲ τὸν ἀφρὸν ἀνεμιγνύοντο διάφορα συντρίμματα, τὰ ὁποῖα εἶχον παρασυρθῇ ὑπὸ τοῦ ρεύματος.

Οἱ δύο ἀδελφοὶ δὲν ἐπρόσεχον εἰς τὰ συμβαίνοντα πέριξ αὐτῶν· ὅλη ἡ προσοχή, ὅλη ἡ δύναμις τῆς θελήσεώς των συνεκεντροῦτο εἰς τὸ πῶς ἠδύναντο νὰ σωθῶσιν. Ὁ Ἔρικ κατώρθωσε νὰ μείνῃ ἀπαθὴς περισσότερον τοῦ ἀδελφοῦ του· ἔδεσε τὸν ἑαυτόν του εἰς τὸν ἱστὸν τοῦ ἀκατίου περᾶν τὸ σχοινίον εἰς τοὺς σιδηροῦς κρίκους· ἔπειτα ἐσύρθη ὅσον ἐπέτρεπε τὸ σχοινίον μέχρι τοῦ Ὀλάφ, ὅστις περίτρομος καὶ πνιγόμενος ὑπὸ τῶν ἀφρῶν τῆς θαλάσσης δὲν ἠδύνατο τίποτε νὰ πράξῃ πρὸς σωτηρίαν του καὶ μόλις καὶ μετὰ βίας ἐκρατεῖτο εἰς τοὺς σιδηροῦς κρίκους. Ὁ Ἔρικ τὸν ἔδεσε στερεά, ὥστε καὶ ἂν ἔχανε τὰς αἰσθήσεις του, δὲν διέτρεχε τὸν κίνδυνον νὰ πέσῃ εἰς τὴν ἄβυσσον.

Ἡ ἀκατάπαυστος ἐκείνη συστροφὴ ἤρχισε νὰ παραζαλίζῃ καὶ αὐτόν. Ἀπεράσισε νὰ κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμούς του· ὁ δὲ νοῦς του ἔτρεχε εἰς Βόργκεν, εἰς ἐκείνους τοὺς ὁποίους δὲν ἔμελλε ἴσως νὰ ἴδῃ πλέον καὶ οἵτινές τον ἐπερίμενον ματαίως.

Ἐξ ὧραι, ἑξ θανάσιμοι ὧραι παρῆλθον τοιουτοτρόπως. Ὁ Ὀλὰφ εἶχε χάσῃ σχεδὸν τὰς αἰσθήσεις του. Ὁ Ἔρικ δὲν διετήρησε μὲν ὅλην τὴν δύναμιν τοῦ πνεύματός του, διότι τοῦτο θὰ ἦτο ὑπεράνθρωπον, ἀλλ' εἶχε τοὐλάχιστον συναισθησιν τῆς φοβερᾶς θέσεως εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκοντο. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἤνοιγε τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ εἰς τὴν λάμψιν τοῦ δύοντος ἡλίου, ἔβλεπε μέχρι τοῦ βάθους τῆς δίνης. Ὁ φοβερὸς κύκλος ὁλονὲν ἐπλησίαζεν. Ὁ κρότος τῶν συντριβομένων κυμάτων ἦτο τόσον ἰσχυρὸς ὥστε ἂν ὁ εἷς τῶν ἀδελφῶν ἐφώναζεν ὁ ἄλλος ἦτο ἀδύνατον νὰ τον ἀκούσῃ. Ὁ τρόμος ηὔξανεν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ δυστυχοῦς Ἔρικ.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον σκότος διεχύθη εἰς τὸν εὐρὺν κύκλον, ἔπειτα ἡ σελήνη διέχυσε τὸ ἀργυροῦν χρῶμα της ἐπὶ τῶν κυμάτων. Τελευταίαν φορὰν ὁ Ἔρικ, ὅστις εἶχε χάσῃ σχεδὸν τὰς αἰσθήσεις του, ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς του.

Τῷ ἐφάνη ὅτι τὰ κύματα δὲν ανεπήδων μὲ τόσην ὁρμὴν καὶ ὅτι ὁ θόρυβος δὲν ἦτο τόσον δυνατός. Ἴσως τὰ κουρασμένα ὦτα του δὲν ἠδύναντο ν' ἀντιληφθῶσι καλῶς, ἴσως ἦτο σημεῖον τῆς μεγάλης ἐξαντλήσεως εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε περιπέσῃ.

Ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς του, νομίζων ὅτι τους ἔκλειε διὰ παντός.

Τὸ ἀκάτιον ἐξηκολούθησε νὰ περιστρέφεται ὑπὸ τὸ φέγγος τῆς σελήνης, ἥτις εἶχεν ἀναδῇ ὑψηλά· ἔρριψεν ἀκόμη ἐπί τινα χρόνον τὸ φῶς της εἰς τὴν δίνην, ἀλλ' ἔπειτα ἀνέτειλεν ἡ ἥλιος, διότι εἰς τὰς βορείους ἐκείνας χώρας αἱ νύκτες εἶνε βραχύταται, καὶ μόλις διαρκοῦσιν ὥρας τινάς.

Ἀλλὰ τί ἀπέγινεν ἡ ἄβυσσος; τί ἀπέγινεν ἡ δίνη ἡ σχηματίζουσα τὸν φοβερὸν ἐκεῖνον λάκκον εἰς τὸ μέσον τῆς θαλάσσης; Ἐξηφανίσθη. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐγέμισε, τὸ ὕδωρ εὗρε πάλιν τὴν θέσιν του καὶ ἡ θάλασσα ἀνέκτησε τὴν πρώτην της ὄψιν.

Εἰς ἀπόστασίν τινα πλέει ἓν ἀκάτιον· δύο νέοι εἶνε ἐξηπλωμένοι εἰς τὸ βάθος του. Θερμὴ ἀκτὶς ἡλίου πίπτει ἐπὶ τοῦ μετώπου των.

— Τί εἶνε; λέγει ὁ Ἔρικ· μοῦ φαίνεται πως εἶνε τὸ γλυκὺ φῶς τῆς ἡμέρας· ἀλλὰ πῶς εἰμπορεῖ νὰ φυάσῃ ὁ ἥλιος ἕως εἰς τὸ βάθος τοῦ ἀνεμορούφουλα;

Ἐν τούτοις ἡμιανοίγει τοὺς ὀφθαλμούς του. Φέρει τὴν χεῖρα του εἰς τὸ μέτωπόν του. Κοιμᾶται; εἶνε ἔξυπνος; Ἀλλὰ δὲν μένει ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν ἀβεβαιότητα. Ἐκβάλλει κραυγὴν χαρᾶς καὶ εὐγνωμοσύνης. Ἔπειτα λύει βιαστικὰ τὰ σχοινία τὰ ὁποῖα τον σφίγγουν, καὶ λύει τὸ πανίον, τὸ ὁποῖον ἐλαφρὸς ἄνεμος φουσκώνει. Ὁ ἄνεμος εἶνε εὐνοϊκὸς καὶ τὸ ἀκάτιον ἀπομακρύνεται ταχέως τοῦ μέρους ἐκείνου, τὸ ὁποῖον παρ' ὀλίγον ἐγίνετο ὀλέθριον εἰς αὐτὸν καὶ εἰς τὸν ἀδελφόν του.

Οὗτος ἦτο βυθισμένος εἰς ἀναισθησίαν· ὁ δὲ Ἔρικ δὲν ἠδυνήθη νὰ τον φέρῃ εἰς ἑαυτόν. Εὐτυχῶς ὁ εὐεργετικὸς ἥλιος, ὅστις ἔσωσεν αὐτὸν ἐκ τοῦ ληθάργου ὅπου ἦτο βυθισμένος, ἐπενήργησεν ὁμοίως καὶ ἐπὶ τοῦ ἀδελφοῦ του. Ἐν ᾧ προσεπάθει νὰ ὑψώσῃ τὸ πανίον, καταβάλλων ὅλην τὴν ἐνέργειαν, τὴν ὁποίαν δίδει ἡ τελευταία ἐλπίς, ἡ χεὶρ τοῦ Ὀλὰφ ἐτέθη πλησίον τῆς ἰδικῆς του, βοηθοῦσα αὐτόν.

Μετ' ὀλίγον τὸ ἀκάτιον διέσχιζε τὴν ἤρεμον καὶ διαυγῆ θάλασσαν, οἱ δὲ δύο ἀδελφοί, ἀφ' οὗ ἐρρίφθησαν εἰς τὰς

ἀγκάλας ἀλλήλων, ἐγονυπετήσαν εἰς τὸ βάθος τοῦ ἀκατίου, καὶ ηὐχαρίστησαν τὸν Θεόν, τοῦ ὁποίου ἡ χεὶρ τους ἐπροστάτευσε καὶ τους εἴλκυσεν ὡς εἰπεῖν ἐκ τοῦ βάθους τῆς ἀβύσσου.

Ὅτε ἔφθασαν εἰς τὴν παραλίαν διηγήθησαν τὸ συμβὰν εἰς τοὺς ἄλλους ἁλιεῖς, ἀλλὰ δὲν ἠθέλησαν νὰ τους πιστεύσουν.

— Ὁ Μάελστρομ, ὁ ἀνεμορούφαλος δὲν δίνει πίσω ὅ,τι παίρνει· κι' ἂν το δώσῃ το δίνει κομμάτια· ἡ ἀκρογιαλιὰ εἶνε στρωμένη μὲ καραβοτσακίσματα, Νὰ μας περιπαίξετε θέλετε ποῦ λέτε πως γλυτώσατε ἀπὸ τὸν ἀνεμορούφουλα;

— Αὐτὸ δὲν γίνεται συχνά, μὰ γίνεται κἄποτε, εἶπεν εἷς γέρων ἁλιεύς· ὁ πατέρας μου μᾶς ἔλεγε, ὅταν ἤμουνα παιδί, πῶς εἰς τὸν καιρό του ἔγινε κἄτι τέτοιο.

Τὴν ἰδίαν νύκτα οἱ δύο ἀδελφοὶ ἐξεκίνησαν πρὸς τὸ Βάλπεργ καὶ ἔφθασαν τὸ πρωὶ τῆς ἀκολούθου ἡμέρας. Ἦσαν ἀπόντες περισσότεραν ἀπὸ μίαν ἑβδομάδα, εὐνόητον δὲ εἶνε μὲ ποίαν ἀνοπυμονησίαν τους περιέμενον. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἀνησυχεῖ καὶ συγχρόνως ἔδιδε θάρρος εἰς τὴν Ἀφρίδα καὶ τὴν Ἴγκριδ ἦτο ὅτι ὁ καιρὸς ἦτο διαρκῶς καλὸς ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεώς των.

Τί τους ἐκράτει λοιπόν;

Ὁ Ἔρικ ἐδικαιολογήθη ῥίψας εἰς τὴν ποδιὰν τῆς μητρός του τὸ πλῆρες βαλάντιον, τὸ ὁποῖον ἔφερε. Ἡ μήτηρ καὶ ἡ ἀδελφή των δὲν ἔμαθον ποῖον κίνδυνον διέτρεξαν, μόνον δὲ εἰς τὸν πατέρα των διηγήθησαν τί ἔπαθον. Ὁ γηραιὸς ἁλιεὺς ἐρρίγησεν ἀκούσας τὴν κινδυνώδη περιπέτειαν τῶν υἱῶν του. Ἀλλὰ καὶ οὗτοι δὲν εἶχον διάθεσιν νὰ την ἐπαναλάβωσι. Τοῦ λοιποῦ ἔρριπτον τὰ δίκτυά των πέριξ τοῦ χωρίου των· τὸ ἑπόμενον θέρος ὁ γέρων Μάγνος, τοῦ ὁποίου ὁ βραχίων ἀνέλαβεν ὅλην τὴν δύναμίν του, ἐβοήθει τοὺς υἱούς του καὶ ἔσυρε μετ' αὐτῶν τὸ δίκτυον κατάφορτον ἐξ ἰχθύων ἀργυροχρόων, οἵτινες ἐπήδων πίπτοντες εἰς τὸ βάθος τοῦ ἁλιευτικοῦ ἀκατίου.

[Μετάφρασις]

Σοφια Δημου

ΑΙ ΤΡΙΔΥΜΟΙ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑΙ

(Συνέχεια καὶ τέλος ἴδ. σελ. 269)

Τὴν ἐπιοῦσαν πρωΐαν ἐξεγερθέντες τοῦ ὕπνου ἔρρηξαν κραυγὴν τρόμου καὶ οἱ τρεῖς. Γίγας, ὁποῖον οὐδέποτε εἶχον ἴδῃ, οὐδὲ ἡμεῖς ἀναμφιβόλως, ἐκάθητο κατὰ γῆς ἀπέναντι αὐτῶν μειδιῶν πανούργως καὶ σκωπτικῶς, ἐφαίνοντο δὲ μεταξὺ τῶν δύο παχυτάτων χειλέων του δύο σειραὶ ὀδόντων λευκοτάτων. Πάραυτα διενοήθησαν ὅτι ὁ μαῦρος οὗτος ἔμελλε νὰ τους καταβροχθίσῃ καὶ ὅτι ἐμειδία ὑπὸ χαρᾶς διὰ τὸ ἀπροσδόκητον κρωΐνὸν εὕρημα. Ἐξ ἅπαντος θὰ ἦτο ὁ φύλαξ τῶν τριῶν ἀδελφῶν.

Ἀλλ' ὅμως ἠπατῶντο· πρῶτον μὲν διότι δὲν ἦσαν ἐπὶ τῆς νήσου τῶν τριδύμων ἀδελφῶν, ἀλλ' ἐπὶ ἄλλης τινός, ἥτις ἀνέδυσεν ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς θαλάσσης τὴν νύκτα κατὰ προσταγὴν τῆς μαγίσσης, δεύτερον δὲ διότι ὁ γίγας δὲν ἦτο ἄγριος ὅσον ἐφαίνετο. Ἡ μάγισσα ἐλθοῦσα πρὸς αὐτὸν ὅτε ἐκοιμῶντο ἔτι οἱ τρεῖς περιηγηταί, τὸν παρεκάλεσε νὰ την συνδράμῃ. Βλέπουσα δηλαδὴ τὸν δακρυχαρῆ βασιλόπαιδα, τὸν Εὔελπιν ξυλουργὸν καὶ τὸν νεαρὸν μηχανικὸν ἐπιζητοῦντας διὰ παντὸς τρόπου νὰ ἴδωσι τὰς τριδύμους ἀδελφάς, διενοήθη:

« Ἰδοὺ καλοὶ γαμβροὶ διὰ τὰς βαπτιστικάς μου. Ποῦ νὰ περιμένω νὰ ἔλθουν νά τας ζητήσουν βασιλόπουλα. »

Πολὺ φρονίμως ἐσκέπτετο ἡ μάγισσα· διότι πρὸς τὴν συζυγικὴν εὐδαιμονίαν δὲν εἶνε ἀπαραίτητος ἡ ἐξ ἐπιφανῶν καταγωγὴ καὶ ὁ πλοῦτος. Ὅθεν οὐδόλως ἐφρόντιζε περὶ τῆς ταπεινῆς καταγωγῆς τῶν δύο, οὓς καὶ ἠδύνατο κάλλιστα νὰ βελτιώσῃ ὅπως ἤθελε· ἀλλὰ μόνον περὶ τῶν ἠθικῶν καὶ πνευματικῶν αὐτῶν ἀρετῶν ἐμεριμνα. Πρὸς τοῦτο δὲ ἦλθε πρὸς τὸν φίλον της γίγαντα καὶ τον παρεκάλεσε νὰ τους καταστήσῃ φρονίμους καὶ συνετούς.

« Ὁ μέν, εἶπε πρὸς τὸν γίγαντα ἡ μάγισσα, εἶνε σοφὸς χωρικὸς καὶ φαντάζεται ὅτι δύναται νὰ τα βάλῃ μὲ ὅλον τὸν κόσμον· ὁ δὲ εἶνε νέος περιμένων νὰ κληρονομήσῃ καὶ ἐγὼ δὲν εἰξεύρω πόσους συγγενεῖς του. Ἐπὶ τῇ ἐλπίδι δὲ ταύτῃ ἐργάζεται τόσον μόνον, ὅσον ἐξαρκεῖ διὰ νὰ μὴ ἀποθάνῃ τῆς πείνης. Ὁ τρίτος εἶνε βασιλόπαις ὅστις φαίνεται νομίζων ὅτι ὁ κόσμος ἐκτίσθη μόνον καὶ μόνον πρὸς χάριν του καὶ ὅτι πᾶς ἄνθρωπος ὀφείλει νὰ ἐργάζεται χάριν αὐτοῦ καὶ μόνου. Ἀλλ' οἱ δύο ἑταῖροί τού τον ἐδίδαξαν ἐξαίρετα τὴν ἀλήθειαν καὶ ἐλπίζω ὅτι τὸ μάθημά τον ὠφέλησε· λοιπὸν σε παρακαλῶ νὰ ἐξαλείψῃς πρῶτον τὴν ματαιότητά των καὶ τὴν ἔπαρσιν καὶ ὅταν το κατορθώσῃς, ὑψώνεις ἐπὶ τοῦ πύργου σου σημαίαν φλογοβαφῆ πρὸς γνῶσίν μου. Τότε ἔρχομαι καὶ βλέπω πλέον τί θὰ κάμω.»

Ὅτε οἱ τρεῖς περίτρομοι νέοι συνῆλθον ἐκ τοῦ τρόμου των ὁ βασιλόπαις ἠρώτησε τὸν γίγαντα.

«Δέν μου λέγεις, σὲ παρακαλῶ, αὐτὴ ἐδῶ δὲν εἶνε ἡ νῆσος τῶν Τριδύμων ἀδελφῶν;

— Τῶν Τριδύμων ἀδελφῶν; δὲν ἠξεύρω τί μου λέγεις, παιδί μου, ὑπέλαβεν ὁ γίγας. Αὐτὴ ἐδῶ ἡ νῆσος ὅπου βλέπεις εἶνε ἰδική μου.

—Ἄ! ἀλήθεια; εἶπεν ὁ δακρυχαρὴς βασιλόπαις μετὰ τρόπου εὐγενεστάτου (Καὶ ἤδη ἦτο ὥρα κατάλληλος νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ῥοὴν τῶν δακρύων του). Ἄ, ἀλήθεια! Συγγνώμην, κύριε, διὰ τὴν ἀδιακρισίαν μας. Τότε ἐπιτρέψατέ μας νὰ σας ἀποχαιρετήσωμεν καὶ νὰ ἐπιβιβασθῶμεν εἰς τὸ σκάφος μας.

— Δὲν εἶνε πλέον ἐδῶ τὸ σκάφος, τὸ ἐπῆρεν ἡ μάγισσα, εἶπεν ὁ γίγας μειδιῶν σαρκαστικῶς.

Ἡ εἴδησις αὕτη δὲν ἦτο πολὺ εὐάρεστος.

— Καὶ πῶς θὰ φύγωμεν ἀπ' ἐδῶ; ἀνεφώνησεν ὁ νεαρὸς μηχανικός.

— Δὲν θὰ φύγετε.

- Δὲν θὰ φύγωμεν! ἀνεφώνησεν ὁ Εὔελπις ξυλουργὸς βλέπων τὰς ἐλπίδας του ἀφιπταμένας, καὶ τί θὰ γίνῃ τὸ ἐργαστήριόν μου καὶ οἱ κάδοι μου;

— Πά! ὄρεξιν νὰ ἔχετε, καὶ ἀπὸ ἐργασίαν ἄλλο τίποτε. Ἀλλ' ἐν πρώτοις, ἐπειδὴ δὲν εἰξεύρετε τί σας γίνεται (καὶ ἀπόδειξις ὅτι προσωρμίσθητε εἰς τὴν νῆσόν μου, νομίζοντες ὅτι εἶνε ἡ τῶν Τριδύμων ἀδελφῶν), ἐπειδὴ δὲν εἰξεύρετε τί σας γίνεται, θά σας διορίσω κηδεμόνα.»

Καὶ τοῦτο λέγων ἔνευσε, καὶ παρευθὺς ἐνεφανίσθη πνεῦμα δυσειδὲς σχεδὸν ὅσον καὶ αὐτός, ἀλλ' ἤμισυν πόδα ὑψηλότερον.

Τὸ πνεῦμα προσέταξε τοὺς ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν του νὰ τον ἀκολουθήσωσιν· ἐκεῖνοι δὲ προθύμως ὑπήκουσαν. Ἐπειδὴ δὲ ἀπὸ τῆς προτεραίας δὲν εἶχον φάγῃ, διότι ἦσαν ἀπησχολημένοι εἰς τὴν ναυπήγησιν τοῦ Ν α υ τ ί λ ο υ, εὐκόλως φαντάζεσθε τὴν χαρὰν των ὅτε ὁ κηδεμὼν ἠρώτησεν αὐτούς:

« Μήπως θέλετε νὰ φάγετε;

Ὁσονδήποτε καὶ ἂν εἶνε δυσάρεστος καὶ ἀθλία ἡ κατάστασις τοῦ ἀνθρώπου, τὸ σῶμα ἔχει χρείαν τῆς ἀναγκαίας τροφῆς. Διὰ τοῦτο μιᾷ φωνῇ ἀπεκρίθησαν:

— Μάλιστα, πεινοῦμεν.»

Τὸ πνεῦμα ἐξάγει ἐκ τοῦ θυλακίου του στάχυν σίτου καί τον δίδει εἰς αὐτούς.

« Θὰ σπείρετε, εἶπε, τοὺς κόκκους τούτους, θὰ βλαστήσουν, καὶ ὅταν ὁ σῖτος ὡριμάσῃ θὰ τον θερίσετε, θὰ τον κοπανίσετε καὶ ἐκ τοῦ ἀλεύρου θὰ κατασκευάσετε ἄρτον.

— Ἀλλ' ἡμεῖς θ' ἀποθάνωμεν ἑκατοντάκις πρὶν προφθάσῃ κἂν νὰ βλαστήσῃ! ἀνεφώνησεν ὁ Εὔελπις.

— Ἄπαγε! εἶπε τὸ Πνεῦμα, ἐδῶ δὲν συνηθίζομεν νὰ τρώγωμεν τόσον συχνά, διότι δὲν εἶνε ἀπαραίτητος ἡ συχνὴ τροφή. Συνήθεια τὸ πᾶν! Οἱ λαίμαργοι ἐπενόησαν νὰ καταβροχθίζουν τρὶς καὶ τετράκις τῆς ἡμέρας. Ἐμπρός! Ἐὰν θέλετε νὰ φάγετε μετὰ ἓξ μῆνας, μὴ χρονοτριβεῖτε, σπείρετε ὅσον τάχιστα τὸν

σῖτον. Ἀφ' οὗ τὸν σπείρετε, θά τον ποτίζετε τακτικά. Νερὸν θὰ εὕρετε ἐντὸς ἐκείνου ἐκεῖ τοῦ δάσους. Καὶ ἐπειδὴ δὲν θά σας εἶνε εὔκολον νὰ φέρετε τὸ νερὸν εἰς τὸ κοῖλον τῆς χειρός σας, δύνασθε κάλλιστα νὰ μεταχειρισθῆτε πρὸς τοῦτο δρυοβαλάνους, βαλανίδια, πῶς τὰ λέγετε; Νὰ ἐκλέξετε δὲ τὸ τραχὺ μέρος, τὸ ὁποῖον κάλλιστα ἀναπληροῖ τὸν κάδον.

Ἑξάμηνος νηστεία, καὶ ἐν ἱδρῶτι τοῦ προσώπου προπαρασκευὴ τοῦ ἄρτου!

Ἐν τούτοις ἐφύτευσαν τὸν σῖτον, ἀφ' οὗ οὕτω προσετάχθησαν. Ἔπειτα ἐξέδραμον εἰς ἀναζήτησιν τῆς πηγῆς ἥτις ἔμελλε νὰ χορηγήσῃ εἰς αὐτοὺς τὸ ὕδωρ τὸ ἀναγκαιοῦν πρὸς ἄρδευσιν τοῦ σιτοφόρου ἀγροῦ. Μιᾶς ὥρας πορεία πρὸς μετάβασιν καὶ μιᾶς ὥρας πορεία πρὸς ἐπάνοδον. Ἐπειδὴ δὲ ἔφερον ἑκάστοτε μίαν σχεδὸν σταγόνα, φαντάζεσθε πόσαι καὶ πόσαι ἐκδρομαὶ ἀπῃτοῦντο πρὸς προμήθειαν ἐπαρκοῦς ποσότητος ὕδατος. Σημειωτέον δὲ ὅτι ὁ δακρυχαρὴς βασιλόπαις συνεπλήρου τὸ ἐλλεῖπον ὕδωρ διὰ τῶν δακρύων του.

Ἐπειδὴ οἱ ἰατροὶ τῷ ἐπέτρεψαν νὰ κλαίῃ μόνον πρὸ τοῦ φαγητοῦ, θὰ νομίζεται ἴσως ὅτι δὲν ἔκλαιε πλέον, ἀφ' οὗ δὲν ὑπῆρχε φαγητόν· τοὐναντίον ἔκλαιεν ὅλην τὴν ἡμέραν. Ἔκλαιε πορευόμενος εἰς τὴν πηγήν, ἔκλαιεν ἐπανερχόμενος, ἔκλαιεν ἐν ᾧ ἀνεπαύετο, τῶν ἀδυνάτων δὲ εἶνε καὶ κοιμώμενος νὰ μὴ ἔκλαιε. Ἀλλὰ κατὰ μικρὸν εἶδεν ὅτι τὰ δάκρυα εἰς οὐδὲν ὠφελοῦσιν, ὅτι μάλιστα ὁ σῖτος εἶχε πλέον βλαστήσῃ καὶ εἶχε χρείαν ὀλιγωτέρας ὑγρασίας καὶ ἐσκέφθη ὅτι κάλλιον ἦτο νὰ διέρχεται τὰς ὥρας του μελετῶν καὶ σκεπτόμενος.

Οὐδὲν τρώγοντες οἱ τρεῖς νέοι ἦσαν εὔρωστοι καὶ ὑγιεῖς, οὐχ' ἧττον ὅμως ἐβασανίζοντο δεινῶς ὑπὸ τῆς πείνης.

Ὁ δακρυχαρὴς βασιλόπαις πρῶτον ἤδη ᾐσθάνετο τὰ δεινὰ τῆς πείνης καὶ τῆς στερήσεως. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐγόγγυζεν ἐλεεινολογῶν ἑαυτόν· ἀλλὰ κατὰ μικρόν, σκεπτόμενος ὅτι πλεῖστοι ὅσοι ἄνθρωποι ἔπασχον ὡς αὐτός, καὶ μάλιστα πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς των, ἄνευ ἐλπίδος θερισμοῦ ἀπέχοντος μὲν μακράν, ἀλλὰ βεβαίου καὶ ἀσφαλοῦς, ᾐσθάνετο συμπάθειαν πρὸς τοὺς δυστυχεῖς τούτους· διενοεῖτο δὲ διὰ τίνων μέσων θὰ ἠδύνατο νὰ ἀνακουφίσῃ τὰ δεινά των, ἐὰν ποτε ἤθελεν ἐπανέλθῃ εἰς τὸ βασίλειόν του. Καὶ τὰ δάκρυά του ἐστείρευον, διότι ἐνόμιζεν ἄναδρον νὰ κλαίῃ ἐπὶ τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ συμφορᾷ, ἐν ᾧ μέγα μέρος τῆς ἀνθρωπότητος ἔζη ἐν τῇ δυστυχίᾳ καὶ τῇ στερήσει.

Καὶ οἱ ἑταῖροι τοῦ δακρυχαροῦς βασιλόπαιδος ἀνάλογά τινα διενοοῦντο· διότι μόνον τοὺς κακοὺς ἀνθρώπους παροξύνει καὶ τραχύνει ἡ δυστυχία, εἰς δὲ τὰς εὐγενεῖς ψαχάς, τοιοῦτοι δὲ ἦσαν οἱ τρεῖς ἡμῶν ἥρωες, ἐπιδρᾷ σωτηρίως, ἐξάπτουσα τὴν συμπάθειαν αὐτῶν εἰς τὰ δεινά του πλησίον. Καὶ ὁ μὲν νεαρὸς μηχανικὸς προσεπάθει νὰ λύσῃ τὸ πρόβλημα τῆς παγκοσμίου εὐτυχίας, ὁ δὲ εὔελπις ξυλουργὸς ἐσχεδίαζεν, ἐὰν ποτε ἐπανήρχετο πάλιν μεταξὺ τῶν ἁπλῶν θνητῶν, νὰ διαμοιράσῃ μετὰ τῶν πτωχῶν τὰ διάφορα κληροδοτήματά του, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ μύλου τοῦ καφφὲ καὶ τοῦ ψιττακοῦ τῆς θείας του.

Ὅτε δὲ ὁ σῖτος ὡρίμασεν, οἱ τρεῖς ἑταῖροι συνεκόμισαν αὐτὸν καὶ τὸν ἤλεσαν μεταξὺ δύο λίθων· ἔπειτα ἐζύμωσαν ἄρτον καὶ τὸν ἔψησαν ἐν τῇ σποδῷ.

Φαντάζεσθε τὴν χαράν των ὅτε ἀπέσυραν τὸν ἄρτον ἐκ τῆς σποδοῦ χρυσίζοντα καὶ τραγανόν. Λοιπὸν εἶχον πλέον τὴν ἄδειαν, μετὰ ἓξ περίπου μηνῶν νηστείαν, νὰ εὐφρανθῶσι διανοούμενοι ὅτι θὰ ἱκανοποιήσωσι τὴν ὄρεξίν των ἥτις ἐξ ἀρχῆς ἐξεδηλοῦτο ζωηρῶς.

Ἀλλὰ δυστυχῶς ὁ ἄρτος δὲν ἦτο μεγαλείτερος διπύρου, οἱ δὲ τρεῖς φίλοι εἶδον ὅτι μόλις καὶ μετὰ βίας ἠδύνατο νὰ διακόψῃ τὴν πεῖναν ἑνὸς μόνου ἐκ τῶν τριῶν. Ἐὰν τὸ τοιοῦτον συνέβαινε πρὸ ἓξ μηνῶν, φοβοῦμαι ὅτι θὰ ἐφιλονίκουν τίς πρῶτος νὰ καταβροχθίσῃ διὰ μιᾶς τὸν ἀρτίσκον ἐκεῖνον· ἀλλ' ἡ δυστυχία ἣν ἀπὸ κοινοῦ ὑπέστησαν, τοσοῦτον μετέβαλεν αὐτούς, ὥστε οὐδεὶς τῶν τριῶν ἠθέλησε νὰ ἐγγίσῃ τὴν τροφὴν ταύτην τὴν ἀπὸ τοσούτου χρόνου προσδοκωμένην καὶ μέλλουσαν νὰ καταπαύσῃ τὴν πεῖνάν των. Ἕκαστος προέτρεπε τοὺς δύο ἑταίρους του νά τον διανείμωσι πρὸς ἀλλήλους. Ἐν ᾧ δὲ ἡμιλλῶντο τίς θὰ φανῇ γενναιότερος, αἴφνης βλέπουσι σημαίαν φλογοβαφῆ ἀνεμουμένην ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν πύργων τοῦ γίγαντος.

Πάραυτα ἡ μάγισσα ἐνεφανίσθη μειδιῶσα πρὸς αὐτούς· παρέλαβε τὸν ἀρτίσκον, ὅστις ἔκειτο πρὸ αὐτῶν ἀκέραιος καὶ ἔνευσε νά την ἀκολουθήσωσιν. Ὡδήγησε δὲ αὐτοὺς εἰς τὰ ἀνάκτορα, ἔνθα ἦτο ἐστρωμένη τράπεζα πολυτελεστάτη. Φαντάζεσθε δὲ ἐὰν ἐτίμησαν αὐτὴν οἱ τρεῖς πειναλέοι φίλοι. Ἀλλὰ μετ' ἐξαιρετικῆς ὅλως ὀρέξεως ἔφαγον τὸν ἀρτίσκον, ὃν αὐτοὶ εἶχον παρασκευάσῃ, τὸ προϊὸν τοῦτο πολυμήνου ἐργασίας, ὅπερ ἡ μάγισσα εἰσερχομένη εἰς τὸ πολυτελὲς ἑστιατόριον, εἶχε θέσῃ ἐν τῷ μέσῳ τῆς τραπέζης ἐντὸς χρυσοῦ πινακίου, ὡς τὸ κυριώτατον τῶν φαγητῶν καὶ ὅπερ οὐδένα πλέον λόγον εἶχον νὰ μὴ θέλωσι νὰ διανείμωσι πρὸς ἀλλήλους.

Περατωθέντος τοῦ συμποσίου ἡ μάγισσα εἰσήγαγε τοὺς δαιτυμόνας εἰς μεγάλην βιβλιοθήκην καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς.

« Ἐγίνατε καλοὶ καὶ ἐνάρετοι, ὅπως ἐπεθύμουν, καὶ ἐδείξατε δείγματα ἐνθέρμου ἀγάπης καὶ αὐταπαρνησίας, ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἀρκεῖ· ἀξιῶ νὰ γίνετε σοφοί, διότι διανοοῦμαι περὶ ὑμῶν μεγάλα πράγματα. Μελετᾶτε λοιπόν, καὶ καθ' ἡμέραν θὰ ἔρχωμαι νά σας διδάσκω· καὶ ὅταν ἴδω ὅτι εἶσθε ἀρκούντως πεπαιδευμένοι, θά σας εἴπω τοὺς σκοπούς μου.

Οἱ τρεῖς νέοι ἐπεδόθησαν μετὰ ζήλου εἰς τὴν μελέτην. Καθ' ἑκάστην πρωΐαν ἡ μάγισσα ἐρχομένη διήρχετο μίαν ἢ δύο ὥρας μετ' αὐτῶν, τοὺς ἐξήταζεν ὅτι εἶχον ἀναγνώσῃ ἢ μάθῃ τὴν προτεραίαν καὶ ἐξεπλήττετο διὰ τὴν πρόοδον αὐτῶν. Σημειωτέον δὲ ὅτι καὶ ἡ ἐλπὶς ἀμοιβῆς παρὰ τῆς μαγίσσης ἦτο κέντρον ὀξύτατον πρὸς τὴν μελέτην. Ὑποπτεύοντες δὲ ὅτι καὶ αἱ τρεῖς ἀδελφαὶ μετεῖχον τῶν σχεδίων τῆς μαγίσσης, ἐγίνοντο ἔτι μᾶλλον ἐπιμελέστεροι καὶ φιλοπονώτεροι.

Ἡμέραν τινὰ λαμπροτάτην — ἦτο δὲ ἡ πρώτη Μαΐου — ἡ μάγισσα μεταμορφωθεῖσα εἰς ψυχήν, εἰσῆλθεν εἰς τὴν βιβλιοθήκην κινοῦσα μετὰ χάριτος τὰς σμαραγδίνας αὐτῆς πτέρυγας. Μετεμορφοῦτο δὲ οὕτω κατὰ τὰς ἐκτάκτους καὶ ἐπισήμους περιστάσεις. Εἶπε δὲ πρὸς τοὺς θαυμάζοντας μαθητάς της:

« Ἐξαίρετοι νέοι, εἶσθε σοφοὶ ὅσον ἐπεθύμουν. Ἔλθετε τώρα νὰ ἀλλάξετε καὶ κατόπιν νά με ἀκολουθήσετε.

Οἱ τρεῖς φίλοι ἀσμένως καὶ ἄνευ ἀναβολῆς κατέλιπον τὰ βιβλία των ὅπως ἦσαν καὶ μετέβησαν εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον, ἔνθα εὗρον τρεῖς ἐνδυμασίας κομψοτάτας. Ἐνδυθέντες ἐπανῆλθον πρὸς τὴν μάγισσαν ἥτις ὡδήγησεν αὐτοὺς εἰς τὴν παραλίαν ἔνθα ἐταλαντεύετο ὁ Ναυτίλος, οὐχὶ ἐκεῖνος ὃν εἶχον ναυπηγήσῃ, ἀλλ' ὁ τῆς μαγίσσης.

Ἐπεβιβάσθησαν μετὰ τῆς μαγίσσης καὶ μετά τινων ὡρῶν πλοῦν, ὅστις θὰ ἐφαίνετο εἰς αὐτοὺς περίπατος τερπνότατος, ἐὰν μὴ κατείχοντο ὑπὸ τῆς ἀβεβαιότητος τοῦ μέλλοντος, προσωρμίσθησαν εἴς τινα νῆσον, ἣν ἀνεγνώρισαν ὅτι ἦτο ἡ νῆσος τῶν τριδύμων ἀδελφῶν εὐθὺς ὡς εἶδον τοὺς θόλους τῶν ἀνακτόρων.

Ἀπεβιβάσθη ἡ μάγισσα καὶ μετ' αὐτῆς οἱ τρεῖς ἑταῖροι.

« Πρὶν προχωρήσωμεν περαιτέρω, εἶπε πρὸς αὐτούς, ὀφείλω νά σας ἀνακοινώσω τὰ σχέδιά μου. Ἔχω τρεῖς βαπτιστικὰς θελκτικωτάτας καὶ ἐὰν δὲν ἔχετε τίποτε κώλυμα θά σάς τας δώσω γυναῖκας.

Καὶ οἱ τρεῖς ἀνεβόησαν ὅτι θὰ ἦσαν εὐτυχέστατοι ἐὰν γίνωσι βαπτιστικοί της.

« Ἡ πρώτη εἶνε καλλονὴ σπανία, ὑπέλαβεν ἡ μάγισσα, ἡ δευτέρα εἶνε ψυχὴ ἐξαίρετος, ἡ τρίτη εἶνε πνεῦμα ἔξοχον. Ἐπειδὴ δέ τας ἀγαπῶ ἐξ ἴσου καὶ ἐπειδὴ καὶ οἱ τρεῖς σας ἔχετε τὰ αὐτὰ προτερήματα, ἡ διανομὴ θὰ γίνῃ διὰ τοῦ κλήρου. Θὰ δέσω διπλοῦν κόμβον εἰς τὴν μίαν ἄκραν τοῦ μαντηλίου μου, καὶ ἕνα κόμβον εἰς τὴν ἄλλην. Ὅστις ἐξ ὑμῶν λάβει τὸν διπλοῦν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ λάβῃ ὁποίαν δήποτε θελήσῃ ἐκ τῶν τριῶν, ὅστις λάβῃ τὸν ἕνα θὰ ἐκλέξῃ μεταξὺ τῶν ἐπιλοίπων δύο, ὁ τρίτος θὰ λάβῃ τὴν τρίτην. Λοιπὸν λάβετε.

Ὁ Εὔελπις ἔλαβε τὸν διπλοῦν κόμβον. — «Ποίαν προτιμᾷς; ἠρώτησεν αὐτὸν ἡ μάγισσα.

— Τὴν ἐξαίρετον ψυχήν, ἀπεκρίθη ἀδιστάκτως ὁ πρώην καδοποιός.

— Σὺ δέ; ἠρώτησεν ἡ μάγισσα τὸν νεαρὸν μηχανικόν· ὅστις εἶχε λάβῃ τὸν ἕνα κόμβον.

— Τὸ ἔξοχον πνεῦμα », ἀπήντησεν ἐκεῖνος.

Ὥστε εἰς τὸν δακρυχαρῆ βασιλόπαιδα ἔλαχεν ἡ σπανία καλλονή. Εὐκόλως δὲ ἐπαρηγορήθη διανοούμενος ὅτι εὔμορφος βασίλισσα εἶνε ἱκανὴ στολὴ τοῦ θρόνου καὶ ὅτι ὡς βαπτιστικὴ τῆς μαγίσσης δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ εἶνε οὔτε κακὴ οὔτε μωρά.

Καὶ ὄντως, ὅτε μετά τινας στιγμὰς αἱ τρεῖς ἐπίδοξοι νύμφαι εἰσήχθησαν εἰς τὴν αἴθουσαν, οἱ τρεῖς φίλοι ἀνεγνώρισαν ὅτι αἱ τρεῖς βασιλοποῦλαι ἦσαν ἐξ ἴσου εὔμορφοι καὶ εὐφυεῖς.

« Εἶνε καὶ ψυχαὶ ἐξαίρετοι, εἶπεν ἡ μάγισσα ἰδοῦσα τὴν ἔκπληξιν καὶ τὴν χαρὰν τῶν ἐπιδόξων γαμβρῶν, καὶ εἶνε τοιαῦται διότι παιδιόθεν συνανετράφησαν καὶ συνέζησαν. Ἡ ἀρετὴ εἶνε μεταδοτικὴ ὅπως καὶ ἡ κακία.»

. . . .

Ἔτυχε δὲ *κατ'* ἐκεῖνον τὸν χρόνον νὰ χηρεύωσι δύο θρόνοι δύο ὁμόρων βασιλείων, διότι οἱ μονάρχαι αὐτῶν εἶχον παραιτηθῆ, βλέποντες ὅτι ἦτο πρᾶγμα δυσχερέστατον ἡ εὔορκος ἐπιτέλεσις τῶν βασιλικῶν καθηκόντων. Ἡ μάγισσα ἐνεθρόνισε τὸν νεαρὸν μηχανικὸν καὶ τὸν εὔελπιν καδοποιόν, ὅστις, ἐννοεῖται, παρῃτήθη ἀσμένως τῶν κληροδοτημάτων, ἐφ' ὧν ἐθεμελίου τὰς περὶ τοῦ μέλλοντος ἐλπίδας του.

Ὁ δακρυχαρὴς βασιλόπαις, ὅστις σπεύσας παρῄτησε τὸ λυπηρὸν ἐπώνυμόν του, ἐπανῆλθεν εἰς τὸ Κράτος του καὶ ἐπεδόθη ἐκθύμως εἰς τὴν εὐδαιμονίαν τῶν ὑπηκόων του. Τὸ αὐτὸ ἔπραξαν καὶ οἱ πρώην καὶ νῦν συνάδελφοί του. Οὕτω δὲ τὰ τρία βασίλεια, ὧν τὰ ὀνόματα δυστυχῶς δὲν ἐσώθησαν, ἀναφέρονται ἔτι καὶ σήμερον ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων ὡς πρότυπα τῶν ἐπὶ γῆς βασιλείων.

[Διασκευή]

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐν τῷ σχολείῳ.

Διδάσκαλος. Διὰ νὰ γράφετε καλά, παιδιά μου, πρέπει νὰ γράφετε ὅπως ὁμιλεῖτε.

Εἷς μαθητὴς ἀπὸ τὸ τελευταῖον θρανίον:

— Κ' ἐγὼ που 'μιλῶ μὲ τὴ μύτη, πῶς πρέπει νὰ γράφω;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀγριολουλούδου Ἀθηνῶν.

*

Ἡ Φωφὼ κλαίει παραπονετικώτατα.

— Τί ἔχεις, Φωφώ; ἐρωτᾷ ἡ γιαγιά της· διατὶ κλαῖς, παιδί μου;

— Νά, γιαγιά μου, ὁ θεῖος δέν μ' ἀφίνει νὰ βγάλω τὸ μάτι τῆς γάτας.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βλικωνιάδος Παρθένου.

*

Μεταξὺ δύο φίλων.

— Ὅταν θυμώνω δὲν εἰξεύρω τί κάνω: δέρνω, κτυπῶ, σκοτώνω καὶ χίλια ἄλλα.

— *Καὶ θυμώνεις συχνά;*

— Οὐδέποτε.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἰωάννου Μ. Χρηστίδου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 25 Ἰανουαρίου)

765. Στοιχειόγριφος.

Τοῦ χειμῶνος εἶμαι φίλη, ἂν ποσῶς δέν με πειράξῃς,

τῶν ἀνθρώπων δὲ οἰκεῖος, ἐν τῷ μέσῳ ταῦ ἂν τάξῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ Τατιανῆς Π. Ζαδέ.

766. Αἴνιγμα.

Ὅταν γεννᾶσ' εἶμαι παρὼν φεύγω στὴν βάπτησίν σου.

'Σ τοὺς γάμους σου προσέρχομαι παρὰ τὴν θέλησίν σου.

Γελᾷς; μὲ βλέπεις. Χαίρεσαι; μὲ χάνεις ἀπ' ἐμπρός σου.

Κλαίεις; πονεῖς; μὴ ἔλπιζε νὰ μ' ἔχῃς σύντροφόν σου.

Νέος ἐγώ, οὐδέποτε τοὺς νέους πλησιάζω.

Γέροντας καὶ γερόντισσας ἀείποτε συχνάζω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀδρείου Στρατιώτου.

767. Πρόβλημα.

Ἐρωτηθεὶς τις πόσας δραχμὰς κερδίζει κατ' ἔτος ἀπεκρίθη: «Τὸ $1/7$ ἐξοδεύω εἰς ἐνοίκιον, τὸ $1/3$ τοῦ ὑπολοίπου εἰς τροφήν, τὸ $1/10$ τοῦ ὑπολοίπου εἰς ἐνδύματα, τὸ $1/6$ τοῦ ὑπολοίπου εἰς ἀγορὰν βιβλίων, τὸ $1/15$ τοῦ ὑπολοίπου εἰς ἐλεημοσύνας, μοὶ περισσεύουν δὲ καὶ 1400 δραχμαί.»

Πόσας δραχμὰς κερδίζει κατ' ἔτος;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνδρείου Ὑψηλάντου.

768. Πυραμίς.

Ν' ἀντικατασταθῶσιν οἱ μὲν σταυροὶ διὰ γραμμάτων ὥστε ν' ἀναγινώσκεται μήτηρ ἀρχαίου θεοῦ, αἱ δὲ ὀκτὼ στιγμαὶ τῆς βάσεως μετὰ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν σταυροῦ νὰ σχηματίζωσι τὸ ὄνομα πόλεως τῆς μικρᾶς Ἀσίας, αἱ ἀνωτέρω ἓξ τὸ ὄνομα πόλεως τῆς Ἰταλίας, αἱ ἀνωτέρω τέσσαρες ποτὸν καὶ αἱ ἀνωτέρω δύο τὸ ὄνομα ζώου.

```
        +
      . + .
    . . + . .
  . . . + . . .
. . . . + . . . .
```

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χιόνος τοῦ Παρνασσοῦ.

769. Σταυρός.

Διὰ τῶν κάτωθι γραμμάτων σχημάτισον σταυρὸν ἐκ τοῦ ὀνόματος πόλεως τῆς Ἑλλάδος καὶ κράτους Εὐρωπαϊκοῦ ἀποτελούμενον:

Α Α Α Α Ι Ι Ι Κ Λ Μ Ν Π Σ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀγριολούλουδου Ἀθηνῶν.

770—774. Μαγικὸν γράμμα.

Τῇ προσθήκῃ δύο γραμμάτων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων νὰ σχηματισθῶσι ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Ἴων, σόδα, ὄρος, ἅλων, δόσις.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χιόνος τοῦ Παρνασσοῦ.

775—779. Μαγικὴ συλλαβή.

Τῇ προσθήκῃ μιᾶς συλλαβῆς, πάντοτε τῆς αὐτῆς, εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι λέξεις.

Ὄντα, στόμα, τέμνω, ἀραί, ἄστρα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχηγοῦ τῶν Ἱερολοχιτῶν.

780-782. Μεταμορφώσεις.

1, Τὸ *γάλα* διὰ 5 μεταμορφ. νὰ γίνῃ *μέλι*.

2, Ὁ *φίλος* δι' 6 μεταμορφ. νὰ γίνῃ *κόλαξ*.

2, Ὁ *Νεῖλος* δι' 7 μεταμορφ. νὰ γίνῃ *Πάδος*.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κωμικοῦ Ἀριστοφάνους.

783-785. Κεκρυμμένα ὀνόματα γυναικῶν

1.—Κέρδη πονηρὰ ζημίαν ἀεὶ φέρει.

2.—Ὁ λέων εἶνε βασιλεὺς τῶν ζώων.

3.—Κόλαζε τὸ πάθη νὰ μὴ τιμωρῆσαι ὑπ' αὐτῶν.

Ἐστάλη ὑπὸ Βλαδιμήρου τοῦ Μονομάχου.

786-791. Ἐπανόρθωσις λέξεων.

Μεταθέτων καταλλήλως τὰ γράμματα τῶν κάτωθι λέξεων σχημάτισον τὰ ὀνόματα 6 πόλεων τῆς Εὐρώπης.

1, Ἐννιδη.—2, Νίδονλον.—3, Νολέδερον.—4, Ῥημτίδα.—5, Ἀλίμασας.—6, Ἴρουτνον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λευκοῦ Τριανταφύλλου.

792. Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα πτηνοῦ.

1, Μέλος τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος. 2, Ἥρως τῆς Τρῳάδος. 3, Τόπος ἀσφαλείας. 4, Ζῷον. 5, Ἀρχαῖος βασιλεύς. 6. Ὑποδιαίρεσις τοῦ χρόνου. 7, Ποταμός.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φιλερήμου Χελιδόνος.

793. Συλλαβικὴ ἀκροστιχίς.

Αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα πτηνοῦ.

1, Ἐπιφανὴς ἀνὴρ τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν. 2, Ἀκρωτήριον. 3, Πόλις τῆς Ἀνατολικῆς Ῥωμυλίας. 4, Κρητὴς τοῦ Ἅδου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λυκούργου.

794. Ἐλλιποσύμφωνον.

Ο—ωω—αου—οοοει—αι—ειε—αωεο—αυω.

Ἐστάλη ὑπὸ Ι. Θεοφιλοπούλου.

795. Γρῖφος.

Ἠχεῖ μῖ ἀεὶ $\frac{\text{ναὶ}}{\text{στῇ}}$ Μ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κωμικοῦ Ἀριστοφάνους.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 10 Σεπτεμβρίου ἐ. ἔ.

637. Νικηταρᾶς (νίκη, Τάρας).—**638.** Ἄπιον, ὄπιον. — **639.** Ἡ ἐπιστολή. — **640.** Αἰακός. —

641.

```
        Π
       ΜΕΝ
      ΛΑΡΟΣ
     ΜΑΝΙΣΑΣ
    ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ
     ΝΟΣΗΡΟΣ
      ΣΑΜΟΣ
       ΣΟΣ
        Σ
```

— **642.**

```
Σ   Χ
ΟΙΜΟΙ
Δ   Μ
ΕΛΑΙΑ
Ν   Ι
ΕΚΤΩΡ
Τ   Α
```

— **643.** Οἱ ἀριθμοὶ 32 καὶ 8. ($32\times8=256$ καὶ $32-8=24$). — **644.** Τὸ ῥῆμα ἐάω. — **645.** Εἰς τὸ Λιδωρίκιον [λοιδωρεῖ κύων]. — **646-648.** 1, *Νότος*, νόθος, πόθος, πόρος, ὅρος, ὀρός, βορός, *βορρᾶς*. — 2, *Ῥώμη*, κώμη, κόρη, κόρης, πόρος, κόρος, πόλος, *Πύλος*. — 3, *Λύρα*, αὔρα, ἄρα Ἥρα, Ἥρας, ἧρος, ὅρος, ὅλος, ἄλλος, ἁλός, *αὐλός*. — **649-651.** 1, Ἴδη.- 2, Ὄσσα.- 3, Μαίναλον.— **652-656.** 1, Μαρμαρᾶς, 2. Παναμᾶς. 3, Ἀλάσκα. 4, Καρακάς. 5, Ἀβραάμ. — **657.** Ὅπου ὁμόνοια ἐκεῖ νίκη.—**658.** ΠΕΡΙΑΝΔΡΟΣ, Ἕσπερος, Ῥόδος, Ἰνδίαι, Ἀπέννινα, Νῖνος, δρέπανον, Ὀδαρός, Σέρραι. — **659.** ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ (1, ΘΕσσαλία, 2, ΣΑγήνη. 3. ΛΟφος. 4, ΚΗφισσός). — **660.** Τὸν ἀκάλεστο 'ς τὸ γάμο κάτω κάτω τον καθίζουν. — **664.** Ὁ δειλὸς προδότης ἐστὶ τῆς πατρίδος.

ΒΙΒΛΙΑ ΔΙΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΚΑΙ ΠΑΙΔΙΑ

ΕΚΔΟΘΕΝΤΑ ΥΠΟ ΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,, ΚΑΙ ΠΩΛΟΥΜΕΝΑ ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΑΥΤΗΣ

Ο Ἀγροτικὸς Οἰκίσκος ὑπὸ *Σοφίας Δήμου* μεταφρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Διήγημα διδακτικόν, μετὰ 25 εἰκόνων, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 3,75. Ἄδετον. . . . . δρ. **1,75**

Ἡ Ἀνθούλα ὑπὸ *Ἀρ. Π. Κουρτίδου* μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Χαριέστατον καὶ ἠθικώτατον διήγημα μετὰ 26 εἰκόνων. Χρυσόδετον. δρ. 5. Ἄδετον. . . . . δρ. **3,50**

Βαϊτὰν Ζεράπ ὑπὸ *Σοφίας Δήμου* μεταφρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Περιήγησις εἰς τὸν Καύκασον, ἤθη, ἔθιμα, περιπέτειαι. Ἄδετον . . . . . δρ. **1,50**

Εἰς τὴν Θάλασσαν! Ναυτικὸν Μυθιστόρημα κατὰ τὸν Μέην-Ρήδ, περιπετειῶδες, θελκτικόν, διδακτικόν. Μετάφρασις *Ἀρ. Π. Κουρτίδου*, μετὰ 25 εἰκόνων. Χρυσόδετον δρ. 3,75. Ἄδετον. . . . . δρ. **1,75**

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου ὑπὸ *Π. Ἰ. Φέρμπου* ἐξελληνισθὲν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ André Laurie. Μυθιστορία ζωηροῦ ἐνδιαφέροντος ἐν Ρωσσίᾳ διαδραματιζομένη, μετὰ 20 εἰκόνων. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδετον. . . δρ. **3,50**

Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Εὐσεβίου ὑπὸ *Ἀρ. Π. Κουρτίδου* μεταφρασθέντες Ἐπαγωγότατον καὶ διδακτικὸν διήγημα Ἄδετον δρ. **1,50**

Ἡ Μαρουσία ὑπὸ *Π. Ἰ. Φέρμπου* μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ P-J. Stahl. Διήγημα Ρωσσικῆς ὑποθέσεως, συγκινητικώτατον καὶ διδακτικώτατον, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδετον. . . . . δρ. **3,50**

Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων ὑπὸ *Α. Κατακουζηνοῦ*. Τόμος περιέχων 150 ποιημάτια διὰ παιδία. Χρυσόδετος δρ. 3. Ἄδετος δρ. **1,50**

Ἡ Νίνα ὑπὸ *Π. Ἰ. Φέρμπου* ἐξελληνισθεῖσα. Ἀμερικανικὸν μυθιστόρημα τῆς Λουΐζης Μ. Ἀλκώτ, ἐν ᾧ μετὰ τρυφερότητος καὶ περισσῆς χάριτος ἐξιστορεῖται ὁ παιδικὸς βίος τῆς ἡρωΐδος καὶ τῶν ἑπτὰ ἐξαδέλφων της. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδετον. . . . . δρ. **3,50**

Παιδικοὶ Διάλογοι ὑπὸ *Αἰμιλίου Ἐμαρμένου* (Ἀρ. Π. Κουρτίδου), πρὸς χρῆσιν τῶν Δημοτικῶν Σχολείων, Παρθεναγωγείων καὶ Νηπιαγωγείων. Μικραὶ σκηναὶ πρὸς παράστασιν ἐν σχολικαῖς ἢ οἰκογενειακαῖς ἑορταῖς. Σειραὶ δύο, ἤτοι:

Σειρὰ πρώτη, περιέχουσα 13 διαλόγους, ἐπιτρεπομένους καὶ ἐν Τουρκίᾳ. Ἄδετος δρ. 1,20

Σειρὰ δευτέρα, περιέχουσα 10 πατριωτικοὺς διαλόγους ἀπηγορευμένους ἐν Τουρκίᾳ. Ἄδετος δρ. . . . . δρ. 1,20

Παιδικὸν πνεῦμα, συλλεγὲν ὑπὸ *Ν. Π. Παπαδοπούλου*. Τρία τομίδια, ὧν ἕκαστον περιέχει ὑπὲρ τὰ 200 παιδικὰ πνεύματα ἔχοντα τὴν μαγικὴν δύναμιν νὰ διαχύνωσι τὴν φαιδρότητα καὶ εἰς τὴν μᾶλλον σκυθρωπὴν συναναστροφήν. Χρυσόδετα καὶ τὰ τρία τομίδια ὁμοῦ δρ. 2,50. Ἄδετον ἕκαστον τομίδιον . . . . . λεπτὰ 50

Ὁ Πυρειοπώλης ὑπὸ *Π. Ἰ. Φέρμπου* ἐξελληνισθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ μετὰ 24 εἰκόνων. Θελκτικώτατον καὶ μορφωτικὸν τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς καρδίας διήγημα, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδετον . . . . . δρ. **3,50**

Ὁ Φώτης ὑπὸ *Χριστοφόρου Σαμαρτσίδου* ἐπικολυρικὸν ποίημα, ἑπτάκτου, ἐνδιαφέροντος, ἐν ᾧ περιγράφεται ὁ βίος μικροῦ ἑλληνόπαιδος, μετὰ ὡραίων περιγραφῶν ἑλληνικῶν ἠθῶν καὶ χαρακτήρων.

Ἄδετον. . . . . δρ. 1

ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗΣ ΕΥΘΗΝΙΑΣ

19 τόμοι τῆς «Διαπλάσεως» — 2,000 εἰκόνες—ἀντὶ δρ. 47,50 : μόνον δρ. 19

Ἡ Διεύθυνσις τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» σχηματίσασα πλήρεις σειρὰς τῶν ἤδη ἐκδοθέντων 24 τόμων τῆς Α' περιόδου (1879—1893) τοῦ περιοδικοῦ τούτου, προσφέρει εἰς τὸ κοινὸν τοὺς πλεονάζοντας τόμους εἰς τιμὴν καταπληκτικῶς εὐθυνήν, ἤτοι πρὸς δραχμὴν 1 τὸν τόμον, ἀντὶ τῆς συνήθους αὐτῶν τιμῆς τῶν δραχμῶν 2,50.

Οἱ πλεονάζοντες καὶ πρὸς μίαν δραχμὴν ἕκαστος παρεχόμενοι εἶνε οἱ ἑξῆς 19 τόμοι: 4ος, 5ος, 6ος, 7ος, 8ος, 9ος, 11ος, 12ος, 14ος, 15ος, 16ος, 17ος, 18ος, 19ος, 20ος, 21ος, 22ος, 23ος, 24ος, **πωλούμενοι καὶ χωριστὰ ἕκαστος.**

Οἱ ἐκ τῆς ἄνω σειρᾶς ἐξαιρούμενοι πέντε τόμοι εἶνε σχεδὸν ἐξηντλημένοι, πωλοῦνται δὲ τὰ ὀλίγιστα εὑρισκόμενα ἀντίτυπα τοῦ 1ου, 3ου καὶ 13ου τόμου πρὸς δρ. 2,50 ἕκαστον, τοῦ 10ου δρ. 4, καὶ τοῦ 2ου δρ. 10.

Καὶ ἐκ τῶν 19 δὲ τόμων τῆς δραχμῆς οἱ βαθμηδὸν ἐξαντλούμενοι θὰ ὑπερτιμηθῶσι πάλιν· Ὥστε οἱ θέλοντες νὰ ἐπωφεληθῶσι τῆς εὐκαιρίας πρέπει νὰ μὴ ἀναβάλλωσιν.

Ἕκαστος τόμος τῆς "Διαπλάσεως τῶν Παίδων,, κοσμεῖται δι' 100 ἕως 130 εἰκόνων, εἶνε ἀνεξάρτητος τῶν ἄλλων τόμων καὶ ἀποτελεῖ αὐτοτελὲς βιβλίον.

Ἐν τοῖς τόμοις τῆς «Διαπλάσεως» ἐκτὸς τῆς ἄλλης ποικίλης ἐξόχως ἐπαγωγοῦ, μορφωτικῆς καὶ διδακτικῆς ὕλης, ἐμπεριέχονται καὶ τὰ ἑξῆς ἠθικώτατα μυθιστορήματα, τὰ πλεῖστα τῶν ὁποίων ὡς κῦρος τῆς φιλολογικῆς αὐτῶν ἀξίας καὶ τῆς μορφωτικῆς αὐτῶν δυνάμεως φέρουσι τὴν βράβευσιν αὐτῶν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας:

Ὁ Ἀνοικτόκαρδος, ἐν τῷ 6ῳ τόμῳ. — Οἱ τρεῖς μικροὶ Σωματοφύλακες, ἐν τῷ 7ῳ καὶ 8ῳ. —Ὁ Βράχος τῶν γλάρων, ἐν τῷ 9ῳ.—Ὁ Μικρὸς ἥρως, ἐν τῷ 10ῳ.—Ἡ Κόρη τοῦ Γεροθωμᾶ, ἐν τῷ 11ῳ. — Ὁ Ἰωάννης Καστέρας, ἐν τῷ 12ῳ, 13ῳ καὶ 14ῳ.—Τὸ Κερβάνιον ἐν τῷ 13ῳ καὶ 14ῳ.—Αἱ Διετεῖς διακοπαί, ἐν τῷ 15ῳ καὶ 16ῳ.—Ὁ Πλοίαρχος, ἐν τῷ 17ῳ καὶ 18ῳ. — Ἡ Γυφτοπούλα, ἐν τῷ 19ῳ καὶ 20ῷ. — Ἡ Ἀδελφούλα μου, πρωτότυπον μυθιστόρημα τοῦ κ. Ξενοπούλου, ἐν τῷ 20ῷ.—Οἱ Καλοὶ ἄνθρωποι ἐν τῷ 21.—Ὁ Μικρὸς λόρδος, ἐν τῷ 22ῳ. — Ὁ Κληρονόμος τοῦ Ροβινσῶνος, ἐν τῷ 23ῳ καὶ 24ῳ.

Ἀνάγνωσμα τοιοῦτον εἰς τόσον μικρὰν τιμὴν προσφερόμενον εἶνε τυχηρὸν ἀπόκτημα διὰ τοὺς ἐνδιαφερομένους ὑπὲρ τῆς μορφώσεως τῶν τέκνων των γονεῖς.

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις δέον νὰ προσθέτωσιν εἰς τὴν τιμὴν ἑκάστου τόμου καὶ λεπτὰ 10 διὰ ταχυδρομικὰ τέλη. Οἱ δὲ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ πέμπουσιν εἰς χρυσὸν τὸ ἀντίτιμον, δὲν προσθέτουσι δὲ ταχυδρομικὰ τέλη.

Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον.

Αἱ παραγγελίαι ἀπευθύνονται μετὰ τοῦ ἀντιτίμου, δι' ἐπιστολῆς συστημένης κατ' εὐθεῖαν

Πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον

ἐκδότην τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων»

ὁδὸς Αἰόλου 119 **Εἰς Ἀθήνας**

〰 Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς **Διαπλάσεως τῶν Παίδων**, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρτονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τακομεριδίων, συναλλαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημα.

〰 Οἱ ἀλλάσσοντες κατακκίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιήσωσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες τὴν παλαιὰν των διεύθυνσιν καὶ 25 λεπτὰ γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας.

Παράπονα περὶ μὴ λήψεως φύλλων γινόμενα μετὰ παρέλευσιν δεκαπενθημέρου τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς των εἶναι ἀπαράδεκτα.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1894—8717.